

Pójdźcie wy sami osobno na pustkowia i wypocznijcie nieco. (Mk 6, 31)

Papież Franciszek, komentując ten fragment Ewangelii, powiedział: *Jezus zachęca swoich uczniów, aby odpoczęli trochę na osobności z Nim. Nie jest to tylko odpoczynek fizyczny, ale także odpoczynek serca. Bowiemy nie wystarczy „się oderwać”, trzeba odpocząć naprawdę. A jak to zrobić? Żeby odpocząć naprawdę, trzeba powrócić do istoty spraw – zatrzymać się, przebywać w milczeniu, modlić się, żeby nie przejść od bieganiny w pracy do bieganiny na wakacjach.* (Anioł Pański, 18.07.2021)

Niech dla nas wszystkich czas wakacji będzie błogosławnym czasem odpoczynku serca i budowania więzi z Bogiem i ludźmi. A wszystkie wakacyjne przedsięwzięcia – rekolekcje, pielgrzymki, obozy, spotkania, seminaria – niech obfitują w „sprawy istotne” i przyczyniają się do wzrostu i rozwoju Królestwa Bożego!

Spis treści

- Orędzie Ojca Świętego Leona XIV na VI Światowy Dzień Dziadków i Osób Starszych, 26 lipca 2026 r.	2
- Rekordowe rzesze na spotkaniach z Papieżem w Hiszpanii	3
- Historyczna podróż do Hiszpanii. Najmocniejsze przesłanie Leona XIV	4
- Leon XIV: <i>Papieskie Dzieła Misyjne głoszą światu Chrystusa, Księcia Pokoju</i>	6
- <i>Magnifica humanitas</i> . Pierwsza encyklika Leona XIV w jednym audiobooku	8
- Bp Grzybowski poinformował o wdrażaniu Synodu o synodalności na kontynencie europejskim	8
- Przebudzenie chrześcijańskiej Europy	10
- Norwegia się budzi: pierwszy po niemal 40 latach marsz w obronie życia	11
- USA: Nowe badanie analizuje rosnące zainteresowanie wiarą katolicką	12
- Episkopat o bieżących sprawach Kościoła w Polsce	13
- Komunikat z 405. Zebrania Plenarnego Konferencji Episkopatu Polski	14
- Bp Ważny o katechezie parafialnej: <i>zaczynamy od małych kroków</i>	15
- Miejskowy mikroplan zagospodarowania przestrzennego dla parafii przy Placu Szembeka	18
- Bp Suchodolski przed drugą edycją Forum Mosty: <i>Chcemy pokazać, jak ma wyglądać parafia przyszłości</i>	20
- Papież do charyzmatyków: <i>Strzeżcie się pokusy prestiżu</i>	21
- Bp Wawrzynek po audiencji: <i>Charyzmaty są dla całego Kościoła</i>	22
- Oazowicze posłani na wakacyjne rekolekcje i misję do Kenii	23
- Majowa Sobota Misyjna w Krakowie-Łagiewnikach	24
- Spotkanie Apostolatu Ochotników Cierpienia z całej diecezji zielonogórsko-gorzowskiej w Grodowcu	25
- Jasna Góra: 200-lecie Kół Różańcowych	26
- Wilno: polscy Rycerze Kolumba na Kongresie Miłosierdzia	27
- Katolickie Stowarzyszenie <i>Civitas Christiana</i> . Wręczono 79. Nagrodę im. Włodzimierza Pietrzaka	28
- O współpracy świeckich i kapłanów oraz osób życia konsekrowanego. Rozmowa z założycielami Spotkań Mażeńskich	30
- 775-lecie Szkaplerza	32
- Zaproszenie na 28. Ogólnopolskie Spotkanie Rodziny Szkaplerznej	33
- Sieć Organizacji Chrześcijańskich <i>ProMigrantes</i>	34
- Regina Pruszyńska: Inspiracje do pracy ruchów i stowarzyszeń wynikające z kalendarza 2026 roku ...	35
- Ważne dla ORRK daty w 2026 roku	36
- II Krucjata Modlitwy w Intencji Ojczyzny	36

Orędzie Ojca Świętego Leona XIV na VI Światowy Dzień Dziadków i Osób Starszych, 26 lipca 2026 r.

Światowy Dzień Dziadków i Osób Starszych został ustanowiony przez papieża Franciszka w 2021 roku i odbywa się w ostatnią niedzielę lipca, blisko wspomnienia liturgicznego dziadków Jezusa Chrystusa – św. Anny i św. Joachima. W 2026 roku będzie on obchodzony 26 lipca. Papież Leon XIV 15 czerwca br. wystosował na ten Dzień orędzie, którego treść przedstawiamy poniżej.

Ja nie zapomnę o tobie (Iz 49, 15)

Drodzy Bracia i Siostry!

Ustami proroka Izajasza Pan obiecuje, że nigdy nie zapomni o nikim z nas. Zapewnia nas, że nasze twarze nosi wyryte na obu dłoniach (por. Iz 49, 16) i że Jego miłość jest większa niż miłość matki do własnego dziecka (por. Iz 49, 15). Prorok pozwala nam dostrzec bliski, przejmujący dialog, w którym Bóg zwraca się do każdego człowieka i do całego ludu, mówiąc mu: „ty”. Także dzisiaj możemy odczytywać te słowa jako skierowane do każdego z nas, a każdy może usłyszeć owo: „Ja nie zapomnę o tobie” – wypowiedziane właśnie do niego.

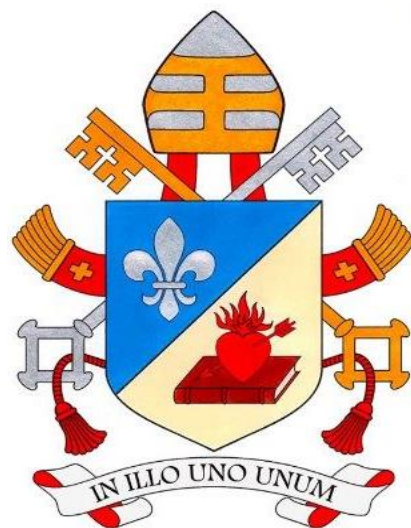
Są to słowa, które napełniają pociechą i ufnością. Stanowią odpowiedź na pełne lęku poczucie, które porusza serce: „Pan mnie opuścił, Pan o mnie zapomniał” (Iz 49, 14). Ileż razy w Piśmie Świętym, zwłaszcza w Psalmach, modlitwa rodzi się z zagubienia człowieka, który ma wrażenie, że jego życie nikogo nie obchodzi i zostaje pominięte! Bolesne poczucie bycia zapomnianym łączy niestety wiele osób, a wśród nich niemało osób starszych.

Natomiast miłość Boga, która nie zapomina o nikim, staje się aktem sprawiedliwości i odpowiedzią na anonimowość, w której ludzkie życie zbyt często ginie bez śladu. Zwłaszcza nad życiem wielu osób starszych zdaje się rozciągać zasłona, która zaciera rysy twarzy i okrywa zapomnieniem. Tak dzieje się w domach, w których króluje samotność, a także w placówkach opiekuńczych, gdzie niepowtarzalność każdej osoby może zostać sprowadzona do numeru jej łóżka lub do jej choroby.

Obchody Światowego Dnia Dziadków i Osób Starszych są sposobnością do ponownego odkrycia, że Kościół jest powołany, by być matką wszystkich, oraz że w każdym wieku można odkryć siebie jako synów i córki Boga. Niech zatem ten Dzień stanie się zachętą dla wszystkich – zwłaszcza dla młodych – by powrócić do pięknego zwyczaju odwiedzania swoich dziadków, osób starszych w rodzinie, a także tych, których nikt nie odwiedza. Zanieście im – wraz z tym orędziem i waszą obecnością – bliskość i serdeczność Papieża. Sprawcie, aby słowa proroka: „Ja nie zapomnę o tobie”, przybrały kształt czułego i serdecznego spotkania. „W epoce, która dąży do przyspieszenia i fragmentaryzacji, ludzkie ciało wciąż domaga się troski i uznania ze strony rąk zdolnych do czułości, uważnych umysłów i dobrych słów. Kultura cyfrowa mnoży połączenia i otwiera nowe możliwości spotkania; serce człowieka zachowuje jednak niezbywalną potrzebę bliskości” (Enc. *Magnifica humanitas*, 239).

Kościół zna cierpienie swoich najstarszych synów i córek; dobrze wie, że zbyt często patrzy się na nich z uprzedzeniem i uważa się ich za ciężar; jest świadomy, że gospodarka nastawiona na zysk osłabia więzi rodzinne; wie, że wiele osób starszych zostaje pozostawionych przez dzieci albo zmuszone do migracji, albo – w niektórych przypadkach – do walki na wojnie. Z każdego z tych powodów Kościół z radością głosi obietnicę Pana: „Ja nie zapomnę o tobie!”

Słodko jest w każdym wieku – a szczególnie wtedy, gdy nie jest się już młodym – odkrywać, jak powiedział bł. Jan Paweł I, że jesteśmy adresatami „niegasnącej miłości ze strony Boga. Wiemy, że On zawsze ma oczy otwarte nad nami, także wtedy, gdy zdaje się panować noc. Jest ojcem; więcej jeszcze – jest matką” (Anioł Pański, 10 września 1978 r.). Choć taka myśl nie przychodzi nam spontanicznie, prawdą jest, że nawet w starości nie przestajemy być synami i córkami,

dlatego każdego dnia pozostaje aktualne zaproszenie, by powracać w ramiona Boga, którego miłość jest zarazem ojcowska i macierzyńska.

Odkrycie czułości Boga u wielu osób dokonuje się w ciągu życia, niekiedy właśnie na jego ostatnim etapie. Coraz częściej bowiem – inaczej niż w przeszłości – można dożyć starości, nie mając za sobą rzeczywistego doświadczenia wiary. W takim przypadku podeszły wiek, ze względu na pytania, które w tym okresie życia powracają z większą natarczywością, może stać się czasem stosownym, by rozpocząć albo podjąć na nowo życie duchowe. Na tej nowej drodze można rozpoznać, że Bóg – jak mówi św. Augustyn – jest „matką, bo grzeje, karmi mlekiem, bo obejmuje” (*Enarr. in Ps.*, 26, II, 18)¹. Ta świadomość pomaga nie wstydzić się kruchości, która się ujawnia, a także zrozumieć, że wszyscy, zawsze, potrzebujemy siebie nawzajem oraz żebrzemy o uwagę i troskę. Do Boga, który staje się bliski i którego uczymy się rozpoznawać w Jego czułości, możemy teraz zwracać się w modlitwie z synowską ufnością. Nigdy nie jest za późno, by zacząć zwracać się do Niego. Może to być wielki dar dla wszystkich.

Drodzy seniorzy i drogie seniorki, Papież Franciszek mówił o was jako o „nowym ludzie” (Katecheza, 23 lutego 2022 r.)², ponieważ liczba osób w podeszłym wieku w dziejach ludzkości nigdy jeszcze nie była tak wielka. Tym ważniejsze jest więc, abyśmy razem z wami – „nowym ludem” – zastanowili się, jaka może być nasza misja wtedy, gdy kruchość, towarzysząca człowiekowi od narodzin, zdaje się brać górę. Pragnę wam powiedzieć: nie lękajcie się kruchości! Właśnie ta słabość kryje w sobie nową możliwość, która rzuca światło także na inne etapy życia. Kiedy bowiem kruchość zostaje przyjęta i uznana, „otwiera serce na wzajemne wsparcie i na przyzywanie Tego, który może obdarzyć tym, czego nie jest w stanie zapewnić żadna ludzka władza: głębokim pojednaniem serc, a wraz z nim prawdziwym pokojem” (Spotkanie ze wspólnotą algierską, Algier, Bazylika Matki Bożej Królowej Afryki, 13 kwietnia 2026 r.).

W ten sposób możemy przeżywać po chrześcijańsku czas starości: będący „kruchymi”, a jednocześnie „powołanymi”. Mężczyzna i kobieta mogą bowiem narodzić się na nowo także w starości (por. J 3, 4–6) i wołać z prorokiem: „W nawróceniu i spokoju jest wasze ocalenie, w ciszy i ufności leży wasza siła” (Iz 30, 15). Jest to siła, która może stać się wezwaniem, aby dla zapewnienia ludzkiego współlnienia nie uciekać się do dróg pychy i potęgi, lecz wybierać drogi pojednania i prawdziwego pokoju. W tym czasie, tak boleśnie naznaczonym przemocą wojenną i społeczną, wielu pyta, jaki będzie świat, w którym dorastać będą ich wnuki. Najdrożsi, zachęcam was, abyście zjednoczyli się ze mną w wytrwałej modlitwie o rychłe nadejście pokoju na całym świecie.

Siostry i bracia w podeszłym wieku, dziękuję wam, że każdego dnia wspieracie mnie waszymi modlitwami, zwłaszcza gdy odmawiacie Różaniec święty. Odwzajemniam się z serca modlitwą i pozostawiam wam to życzenie: niech Pan, który nigdy o nas nie zapomina, zawsze odnawia nas w wierze, nadziei i miłości!

1) Św. Augustyn, *Objaśnienia Psalmów. Ps. 1-36* (=PSP, 37), tłum. J. Sulowski, oprac. E. Stanula, Warszawa 1986, s. 210.

2) Franciszek, *Łaska czasu i przymierze dwóch okresów życia*, „L'Osservatore Romano”, wyd. polskie, nr 3-4 (441)/2022, s. 21.

Copyright © Dykasteria ds. Komunikacji - Libreria Editrice Vaticana | <https://www.vatican.va/content/leoxiv/pl/messages/grandparents/documents/20260615-messaggio-nonni-anziani.html>

Rekordowe rzesze na spotkaniach z Papieżem w Hiszpanii

1,2 miliona ludzi uczestniczyło 7 czerwca br. we Mszy św. i procesji Bożego Ciała z Leonem XIV w Madrycie. To ponad dwukrotnie więcej niż spodziewali się organizatorzy. Dzień wcześniej wielkie rzesze młodzieży przyszły na spotkanie z Ojcem Świętym. Hiszpanie pokochali Papieża.

Dwukrotnie więcej niż się spodziewano

Już od rana w kierunku Placu de Cibeles w Madrycie ciągnęły rzesze ludzi – starszych, młodych, rodzin, młodzieży. Pełen słońca

Madryt powitał Papieża entuzjastycznie. Jak podali organizatorzy, na Mszy św. i następującej po niej procesji Bożego Ciała, której przewodniczył Leon XIV zebrało się 1,2 mln osób. Przed wydaniem organizatorzy liczyli na obecność około pół miliona wiernych. Było to zatem ponad dwukrotnie więcej niż się spodziewano. Uroczystość Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa obchodzona jest w Hiszpanii w niedzielę.

Rekordowa liczba młodzieży

Radosnym zaskoczeniem była także obecność wielkiej rzeszy młodzieży, która uczestniczyła w wieczornym spotkaniu z Ojcem Świętym w sobotę 6 czerwca. Na tamto czuwanie i rozmowę z Papieżem przybyło 600 tys. młodych ludzi. A jeszcze wcześniej wzdłuż ulic, którymi Papież przejeżdżał tuż po przylocie do Madrytu, witało go – jak podają organizatorzy – około 150 tys. osób.

Poszukiwanie duchowości

Chociaż Hiszpania uważana jest za kraj z postępującą sekularyzacją, widać wielkie pragnienie wiary i religijności. Badania mówią zwłaszcza o młodych ludziach, którzy nie mają uprzedzeń wobec Kościoła i powracają do religii w poszukiwaniu duchowości w swoim życiu.

Wojciech Rogacin – Watykan I <https://www.vaticannews.va/pl/papiez/news/2026-06/ponad-milion-wiernych-na-mszy-leon-xiv-madryt.html>

Historyczna podróż do Hiszpanii. Najmocniejsze przesłanie Leona XIV

Boże Ciał z udziałem 1,2 miliona wiernych, setki tysięcy młodych na czuwaniu, inauguracja wieży najwyższej katolickiej świątyni na świecie, głośny apel o poszanowanie godności człowieka i rodziny, wołanie o nawrócenie tych, którzy żerują na nieszczęściu migrantów – czwarta zagraniczna podróż apostolska, którą Leon XIV odbył do Hiszpanii w dniach 6–12 czerwca, zapisała się w historii i pamięci. Przypominamy najważniejsze kwestie.

Wzruszenie, bliskość, czułość

Papież udał się do Hiszpanii w sobotę 6 czerwca br. o godz. 8:13. Po przybyciu, przemawiając do władz i korpusu dyplomatycznego, wezwał wszystkich do porzucenia narracji dzielących i polaryzujących rzeczywistość społeczną oraz jej historię.

Już pierwszego dnia podróży Ojciec Święty spotkał się z grupą ok. 40 osób z niepełnosprawnościami.

Szczególne znaczenie miało czuwanie modlitewne z młodzieżą na Plaza de Lima w Madrycie. „Bądźcie ludźmi – mężczyznami i kobietami z krwi i kości. Nie udawanymi, lecz twarzami godnymi zaufania” – apelował Papież.

1,2 miliona wiernych podczas Bożego Ciała

W uroczystości Bożego Ciała w Madrycie wzięło udział 1,2 miliona wiernych, dwa razy więcej niż się spodziewano. Papież przypomniał, że procesje Bożego Ciała nie są jedynie „folklorystycznym reliktem”, ale „chodzi tu o wiarę w obecność Pana Zmartwychwstałego, który żyje”. Podczas wizyty w Hiszpanii Leon XIV spotykał się także z rodziną augustiańską.

W niedzielę wieczorem Papież wziął udział w wydarzeniu: „Tworzenie sieci ze światem kultury, sztuki, gospodarki i sportu”. Kiloro przedstawicieli kultury, ekonomii i sportu podzieliło się swoimi świadectwami, m.in. aktor Antonio Banderas.

Obrona życia celem cywilizacji

Ojciec Święty w poniedziałkowe przedpołudnie złożył wizytę w Kongresie Deputowanych, gdzie spotkał się z członkami hiszpańskiego parlamentu. W przemówieniu Papieża wybrzmiało mocne przesłanie w obronie życia ludzkiego, która jak podkreślił Papież, „nie jest kwestią poboczną ani interesem wyznaniowym; jest celem cywilizacji”. Dlatego też „każde życie ludzkie powinno być szanowane i chronione od poczęcia aż do naturalnej śmierci”.

Podczas spotkania z biskupami w siedzibie Episkopatu Hiszpanii Ojciec Święty zachęcił do porzucenia tego, co obciąża misję, do zachowania skarbu wiary i wyjścia na spotkanie ludziom szukającym sensu.

Papież spotkał się z sześcioma osobami wykorzystanymi seksualnie przez członków duchowieństwa i Kościoła w Hiszpanii.

Modlił się w katedrze w Madrycie przy figurze Matki Bożej z Almudeny, Matki i Patronki archidiecezji, a na zakończenie dnia udał się na stadion Realu Madryt, aby spotkać się ze wspólnotą diecezjalną.

Z Madrytu do Barcelony

W przemówieniu w katedrze Świętego Krzyża i Świętej Eulalii w Barcelonie Ojciec Święty zachęcił do świadczenia o jedności nawet za cenę wyrzeczeń i ofiary, natomiast na zakończenie dnia udał się na Stadion Olimpijski „Lluís Companys”, gdzie wieczorem miało miejsce czuwanie modlitewne z udziałem ok. 40 tys. osób.

Szczególna uroczystość w Sagrada Família

W czasie podróży Papież odwiedził więzienie „Brians 1”, gdzie 1100 mężczyzn i 150 kobiet w wielkiej niepewności oczekuje na wyrok. Ojciec Święty przypomniał, że „Pan pozwala nam wszystkim zawsze zaczynać od nowa, ponieważ być człowiekiem i być chrześcijaninem nie znaczy nigdy się nie mylić, lecz wzrastać w zdolności do nawrócenia”.

Leon XIV jako drugi papież w historii odwiedził opactwo w Montserrat, gdzie Matka Boża jest czczona jako *Moreneta*, patronka Katalonii.

O tym, że chrześcijanin ma być nie tylko dobry i życzliwy, ale także współczujący, zdolny kochać bezinteresownie i szukać dobra innych, mówił Leon XIV podczas spotkania z diecezjalnymi organizacjami charytatywnymi w Barcelonie.

Jedno z najważniejszych wydarzeń tej podróży apostolskiej miało miejsce w środowy wieczór. Papież przewodniczył uroczystej Mszy św., po której pobłogosławił Wieżę Jezusa Chrystusa. Uroczystość otworzyła w obecności Papieża niewidoma dziewczynka. Świątynia oficjalnie stała się najwyższym kościołem świata.

W „porcie hańby”

Na Wyspach Kanaryjskich Papież spotkał się z organizacjami, które pomagają migrantom. Podziękował im za tę posługę. Przesłanie nadziei wybrzmiało na wyspie Gran Canaria, w tzw. „porcie hańby”, gdzie przebywają tysiące migrantów z Afryki.

Rzucenie wieńca do oceanu ku pamięci migrantów, którzy zginęli podczas przeprawy do Europy, było jednym z najbardziej poruszających momentów wizyty Leona XIV na Gran Canarii. Gest ten przywołał wspomnienie papieża Franciszka, który podczas wizyty na Lampedusie w 2013 roku modlił się za ofiary migracyjnych tragedii.

Podczas spotkania w katedrze św. Anny w Las Palmas z duchowieństwem i osobami zaangażowanymi w duszpasterstwo Papież zachęcił, by w burzach historii nie tracić z oczu Chrystusa, przyjmować Jego krzyż i pogłębiać duchowość eucharystyczną.

W wigilię uroczystości Najświętszego Serca Pana Jezusa Papież odprawił Mszę św. na stadionie „Gran Canaria” w Las Palmas. Uczestniczyło ok. 50 tys. osób. Homilię poświęcił miłości, miłosierdziu i migrantom, którzy stracili życie na morzu.

Krew i łzy braci wołają do Boga

O tym, że Miłość Boga obejmuje każdego człowieka, niezależnie od pochodzenia, a migracje mogą stać się drogą spotkania i wzajemnego ubogacenia mówił Leon XIV w ośrodku dla migrantów „Las Raíces” na Teneryfie.

Niezwykle mocne papieskie przesłanie wybrzmiało podczas spotkania z organizacjami zajmującymi się integracją migrantów. „Z tego placu pragnę skierować jasne słowo do tych, którzy żerują na rozpacz; do tych, którzy organizują szlaki śmierci, handlują ludźmi, zatrzymują dokumenty, wyzyskują pracowników, zastraszają kobiety, oszukują rodziny i z cudzego cierpienia czynią źródło zysku. Zatrzymajcie się! Nawróćcie się! – wołał Papież. – Łzy i krew tych braci wołają do Boga, a ich cierpienia docierają do Niego. Pieniądze wydarte z podatności na zranienia ludzi ubogich nie dadzą pokoju, czci ani przyszłości”.

Msza św. na Teneryfie była ostatnim punktem siedmiodniowej pielgrzymki Leona XIV do Hiszpanii. Została odprawiona w uroczystość Najświętszego Serca Pana Jezusa w porcie Santa Cruz de Tenerife z udziałem ok. 40 tys. wiernych. Homilię Papież poświęcił powołaniu do gościnności i uprzywilejowanemu miejscu ubogich w Objawieniu Bożym i w misji Kościoła.

Pożegnanie z Hiszpanią

Po Mszy św. Leon XIV skierował słowa wdzięczności i pozdrowienia, kończąc tygodniową wizytę w Madrycie, Barcelonie i na Wyspach Kanaryjskich. Podkreślił, że „jest poruszony wielką serdecznością”, która go otaczała, i „umocniony świadectwami wiary oraz miłości do Kościoła”.

Papież Leon XIV odleciał z Wysp Kanaryjskich do Rzymu o godz. 19:08 samolotem Króla Hiszpanii, udostępnionym przez Jego Królewską Mość. Samolot wcześniej podstawiony nie wystartował z powodu problemów technicznych. Do Rzymu dotarł o 23:05.

Podróż Apostolska na Vatican News

Zachęcamy do sięgania po pielgrzymkowe relacje i materiały z poszczególnych wydarzeń papieskiej podróży apostolskiej. Można je znaleźć na [vaticannews.va/pl](https://www.vaticannews.va/pl) oraz [vatican.va](https://www.vaticannews.va). Na kanale YouTube *Vatican News* - Polski znajdują się również nagrania wideo.

Artur Hanula | <https://www.vaticannews.va/pl/papiez/news/2026-06/historyczna-podroz-apostolska-do-hiszpania-papiez-leon-xiv.html>

Leon XIV: Papieskie Dzieła Misyjne głoszą światu Chrystusa, Księcia Pokoju

W świecie coraz bardziej naznaczonym podziałami, wojnami i konfliktami cztery Papieskie Dzieła Misyjne, podlegające Dykasterii ds. Ewangelizacji, pełnią nieocenioną służbę na rzecz misji Kościoła polegającą na głoszeniu Chrystusa, Księcia Pokoju i wcielonego objawienia Boskiej Miłości dla ludzkości – wskazał Papież podczas audiencji w Sali Klementyńskiej dla uczestników Zgromadzenia Generalnego Papieskich Dzieł Misyjnych. Audiencja odbyła się 1 czerwca br.

Rok ważnych wydarzeń misyjnych

Na początku przemówienia Papież „z radością i wdzięcznością” pozdrowił wszystkich zebranych w Rzymie na corocznym Zgromadzeniu Generalnym.

Leon XIV podkreślił, że ten rok obfituje w wydarzenia misyjne. W tym roku mija setna rocznica ustanowienia przez papieża Piusa XI przedostatniej niedzieli października jako Światowego Dnia Misyjnego. „Od stu lat dzień ten jest przeznaczony na modlitwę, refleksję i wspieranie misji ewangelizacyjnej Kościoła, zwłaszcza na obszarach, gdzie głoszenie Ewangelii dopiero się rozpoczyna, a Kościół jest wciąż młody” – zaznaczył Leon XIV.

Papież przypomniał, że Światowy Dzień Misyjny jest zaproszeniem do „modlitwy i składania ofiar duchowych i materialnych na rzecz wysiłków misyjnych w obszarach pierwszej ewangelizacji oraz wsparcia młodych Kościołów”. Ojciec Święty podziękował za promowanie Światowego Dnia Misyjnego w różnych zakątkach świata.

Niezbędna pomoc w wielu obszarach

Leon XIV przypomniał, że dzięki funduszom zebranych w Światowym Dniu Misyjnym Papieskie Dzieło Rozkrzewiania Wiary jest w stanie zapewnić niezbędną pomoc ponad 1130 okęgrom ko-

ścielnym podlegającym Dykasterii ds. Ewangelizacji, „pomagając im w tworzeniu niezbędnej infrastruktury kościelnej oraz wspierając różnorodne inicjatywy misyjne”.

Papież dodał, że „dzięki hojności wiernych” w Światowym Dniu Misyjnym, jest możliwe również wsparcie formacji księży oraz osób konsekrowanych, którzy przybywają do Wiecznego Miasta na studia, a następnie wspierają swoje lokalne Kościoły, do których powracają po ukończeniu studiów.

Dzieło założone przez bł. Pawła Mannę

W 2026 roku przypada 110. rocznica założenia Papieskiej Unii Misyjnej przez bł. Pawła Mannę. „Zachęcam wszystkich do udziału w jej misji, polegającej na rozbudzaniu wśród wszystkich ochrzczonych coraz gorliwszej duchowości misyjnej oraz głębszego zaangażowania w powszechną misję ewangelizacyjną Kościoła w tej nowej erze misyjnej” – zaprosił Leon XIV.

Beatyfikacja abp. Sheena

Ojciec Święty przypomniał, że 24 września 2026 r. w St. Louis w stanie Missouri odbędzie się beatyfikacja abp. Fultona J. Sheena, ówczesnego dyrektora krajowego Papieskich Dzieł Misyjnych w Stanach Zjednoczonych. „Abp Sheen był światłem wiary, nadziei i miłości, które przez dziesięciolecia świeciło” w radiu i telewizji – przypomniał Papież i dodał, że jego audycje poruszały miliony ludzi. Podejmował też inicjatywy, które zaowocowały znaczną pomocą duchową i materialną dla Kościołów na obszarach pierwszej ewangelizacji. „Niech nasz nowy błogosławiony będzie przykładem dla wszystkich krajowych i diecezjalnych dyrektorów Papieskich Dzieł Misyjnych na całym świecie” – podkreślił Papież.

Dzieci dla misji

Papież wskazał też na zaangażowanie dzieci, działających w ramach Papieskich Dzieł Misyjnych Dzieci. Podkreślił, że pełnią one „cenną misję, niosąc światło wiary i pocieszenie chrześcijańskiej miłości dzieciom na całym świecie, zwłaszcza w regionach dotkniętych nienawiścią i przemocą”.

W trosce o formację kapłanów i osób konsekrowanych

Papieskie Dzieło św. Piotra Apostoła wspiera i prowadzi formację lokalnego duchowieństwa oraz osób konsekrowanych na terytoriach pierwszej ewangelizacji. Papież przypomniał, że w wielu miejscach świata bez pomocy Papieskiego Dzieła „seminarzyści i nowicjusze nie mieliby środków niezbędnych do swojej formacji ludzkiej, duchowej i duszpasterskiej”.

„Jedno w Chrystusie, zjednoczeni w misji”

Tematem tegorocznego Światowego Dnia Misyjnego, który będzie obchodzony 18 października, są słowa: „Jedno w Chrystusie, zjednoczeni w misji”. Hasło upamiętania 100. rocznicę pierwszego Światowego Dnia Misyjnego. Papież podkreślił, że temat ten stanowi zachętę „dla wszystkich członków Kościoła do głębszej wspólnoty w Chrystusie i do pełniejszej jedności w Jego boskiej misji miłości”. O tę jedność Chrystus modlił się podczas Ostatniej Wieczerzy.

Leon XIV dodał, że tegoroczny temat Światowego Dnia Misyjnego stanowi wezwanie do odnowy misyjnej w Kościele w nadchodzących latach. Papież zachęcił do życia autentyczną duchowością jedności misyjnej i komunii skupionej na Chrystusie oraz promowania jej poprzez różnorodne inicjatywy.

Sobór Watykański II o misjach

Papież przypomniał nauczanie Soboru Watykańskiego II o tym, że Kościół ze swej natury jest misyjny. „Mając to na uwadze, zapraszam was wszystkich do zrozumienia pilnej potrzeby ciągłego nawrócenia misyjnego i wspólnego poszukiwania sposobów bycia Kościołem misyjnym dla uzdrowienia naszego świata, tak pełnego napięć, konfliktów i wojen” – wskazał Leon XIV.

W tym kontekście Papież podkreślił, jak niezbędne są działania Papieskich Dzieł Misyjnych. „Kontynuujmy zatem naszą misyjną podróż z radością i odnowioną gorliwością. We wszystkim, co czynimy na rzecz ewangelizacji, niech zawsze w centrum znajduje się Jezus Chrystus” – mówił Ojciec Święty.

Na zakończenie Papież zawierzył wszystkich uczestników spotkania, współpracowników, dobroczyńców oraz wszystkich, którzy „uczestniczą w tej niezwykle ważnej pracy misyjnej, macie-

rzyńskiemu wstawiennictwu Matki Bożej, Maryi – Królowej Misji – oraz wstawiennictwu wszystkich świętych misjonarzy”. Udzielił apostolskiego błogosławieństwa.

Artur Hanula | <https://www.vaticannews.va/pl/papiez/news/2026-06/leon-xiv-papieskie-dziela-misyjne-chrystus-ewangelizacja.html>

Magnifica humanitas. Pierwsza encyklika Leona XIV w jednym audiobooku

Pierwsza Encyklika Leona XIV Magnifica humanitas jest już dostępna w całości po polsku w formie audiobooka. Można jej odsłuchać bezpłatnie na polskiej stronie Vatican News, na You Tube, Spotify oraz Apple Podcasts.

Pierwsza Encyklika Leona XIV ma charakter społeczny. Papież podejmuje w niej temat troski o człowieka w dobie sztucznej inteligencji. Kwestię tę rozpatruje w perspektywie rozwijanej na przestrzeni wieków, a w szczególności od pontyfikatu Leona XIII, nauki społecznej Kościoła. Ojciec Święty szczegółowo przedstawia główne zasady katolickiej doktryny, aby zastosować ją do nowego wyzwania naszych czasów, jakim jest sztuczna inteligencja.

Polskiego audiobooka Encykliki można odsłuchać bezpośrednio na polskiej stronie *Vatican News*, a także w *You Tube*, *Spotify* oraz *Apple Podcast*, na kanałach polskiej redakcji Radia Watykańskiego – *Vatican News*.

Audiobook został przygotowany przez polską redakcję Radia Watykańskiego – *Vatican News*. Można go rozpowszechniać, pod warunkiem podania źródła.

Inne dokumenty papieskie w formie audiobooka są dostępne na osobnej playliście (podcast) na *YouTube*.

Krzysztof Bronk – Watykan | <https://www.vaticannews.va/pl/papiez/news/2026-05/pierwsza-encyklika-leona-xiv-w-jednym-audiobooku.html>

Synod o synodalności

Bp Grzybowski poinformował o wdrażaniu Synodu o synodalności na kontynencie europejskim

Ku Kościołowi synodalnemu
komunia | uczestnictwo | misja

O niedawnym spotkaniu Europejskiego Kontynentalnego Zespołu Synodalnego działającego w ramach Rady Konferencji Biskupów Europy (CCEE) poinformował w trakcie 405. Zebrania Plenarnego Konferencji Episkopatu Polski w Łomży biskup pomocniczy diecezji warszawsko-praskiej, bp Jacek Grzybowski. Wspominany organ gromadzi przedstawicieli episkopatów z całej Europy, zajmując się między innymi realizacją Synodu o Synodalności zainicjowanego przez papieża Franciszka.

Bp Grzybowski przypomniał, że przewodniczącym Zespołu jest kardynał Jean-Claude Hollerich, pełniący funkcję koordynatora prac. W jego skład wchodzi delegaci wszystkich europejskich konferencji episkopatów – biskupi, duchowni oraz osoby świeckie, zarówno kobiety, jak i mężczyźni. Biskup Grzybowski reprezentuje w nim Konferencję Episkopatu Polski.

W maju odbyło się kolejne spotkanie delegatów zespołu. Jak podkreślił biskup, miało ono przede wszystkim charakter wymiany doświadczeń dotyczących wdrażania zasad synodalności w poszczególnych krajach. Nie była to debata nad sporami czy różnicami stanowisk, choć rozbieżności między Kościołami europejskimi są widoczne. Najbardziej uwidoczniły się one podczas

spotkania synodalnego w Watykanie w październiku 2025 roku, kiedy przedstawiciele różnych Kościołów lokalnych dyskutowali o ocenie i implementacji Synodu. Biskup Grzybowski zauważył, że poszczególne kraje realizują proces synodalny w różnym tempie i na różnych poziomach zaangażowania.

W Polsce kilka diecezji zakończyło już synody diecezjalne, a kolejne są w trakcie ich realizacji. Zdaniem hierarchy synod diecezjalny jest jednym z najważniejszych wydarzeń w życiu lokalnego Kościoła. Równocześnie podkreślił, że także w Polsce dynamika działań synodalnych różni się w zależności od regionu i diecezji.

Podczas spotkania europejskiego biskup Grzybowski przedstawiał sposób funkcjonowania Konferencji Episkopatu Polski. Zwrócił uwagę, że podczas regularnych zebrań biskupów odbywa się praca w grupach tematycznych, gdzie uczestnicy dyskutują nad konkretnymi zagadnieniami duszpasterskimi i kościelnymi. Następnie wnioski z tych prac są przedstawiane całemu episkopatowi.

Jak zaznaczył, w Polsce nie stosuje się wprost metody „rozmowy w Duchu Świętym”, charakterystycznej dla procesu synodalnego, jednak sama praktyka wspólnego rozeznawania i konsultacji jest obecna i rozwijana.

Biskup Grzybowski wskazał również, że w wielu krajach europejskich struktury partycypacyjne są słabiej rozwinięte niż w Polsce. W jego ocenie polski Kościół posiada rozbudowaną sieć rad, komisji i gremiów konsultacyjnych, które regularnie funkcjonują i wydają opinie dotyczące życia Kościoła oraz bieżących wydarzeń społecznych.

Hierarcha podkreślił, że właściwa ocena procesu synodalnego nastąpi dopiero w latach 2027–2028, kiedy zakończy się etap zbierania doświadczeń i opracowywania syntez krajowych. Dopiero wtedy możliwe będzie porównanie oczekiwań i kierunków rozwoju Kościołów w różnych częściach Europy. Już dziś jednak widać istotne różnice. Kościoły niemieckojęzyczne – Niemcy, Austria i Szwajcaria – inaczej patrzą na kwestie udziału świeckich w życiu Kościoła, szczególnie kobiet, niż na przykład Kościoły Europy Wschodniej czy wspólnoty katolickie funkcjonujące jako mniejszość, np. w Wielkiej Brytanii.

Pytany o propozycje szczególnie istotne dla Kościoła w Polsce, biskup Grzybowski wskazał na potrzebę wzmocnienia istniejących struktur współodpowiedzialności. Jego zdaniem nie ma dziś potrzeby odtwarzania dawnych zespołów synodalnych w pierwotnej formie. Kluczową rolę powinny natomiast odgrywać rady parafialne, duszpasterskie i ekonomiczne, a także rady diecezjalne i kapłańskie.

Według hierarchy to właśnie te gremia powinny stać się podstawowym miejscem konsultacji i współpracy świeckich z duchowieństwem. Ich zadaniem jest wspólne rozeznawanie wyzwań duszpasterskich oraz odpowiedzialność za rozwój lokalnego Kościoła.

Biskup Grzybowski podał przykład diecezji warszawsko-praskiej, gdzie od ponad dwóch lat realizowany jest program formacji rad parafialnych. Decyzją biskupa Romualda Kamińskiego wszystkie parafie zostały zobowiązane do powołania rad duszpasterskich i ekonomicznych.

Jak podkreślił, w wielu parafiach współpraca świeckich i duchownych rozwija się bardzo dynamicznie. Są jednak także wspólnoty, które dopiero uczą się takiego modelu współdziałania. Na zakończenie hierarcha zaznaczył, że regularna praca rad parafialnych i diecezjalnych oraz odpowiednia formacja ich członków może stać się praktyczną realizacją wizji papieża Franciszka dotyczącej synodalności – rozumianej jako mądra, odpowiedzialna i kościelna współpraca wszystkich wiernych.

Bp Grzybowski poinformował o wdrażaniu Synodu o synodalności na kontynencie europejskim | eKAI

Kościół na świecie i w Europie

Przebudzenie chrześcijańskiej Europy

Niemal w tym samym czasie w Belgradzie w Serbii oraz w Hiszpanii, od Madrytu po Teneryfę, dało się zaobserwować intensywne i poruszające świadectwo wiary. Stało się to punktem wyjścia do refleksji nad żywotnością wiary, zwłaszcza wśród młodszych pokoleń.

W refleksji papieża Benedykta XVI Europa, poczynając od epoki oświecenia, stopniowo rozwijała kulturę, która wykluczyła Boga ze sfery publicznej, zaprzeczając Jego istnieniu lub twierdząc, że Jego istnienia nie da się udowodnić, i spychając w ten sposób wiarę do wymiaru czysto subiektywnego i prywatnego. Nawiązując do tej myśli, w świetle wydarzeń ostatnich tygodni, nie możemy nie zadać sobie pytania, czy siła wiary – przez długi czas marginalizowana przez główne paradygmaty kulturowe i polityczne naszego kontynentu oraz ograniczona do sfer i domów Europejczyków – nie powróciła dziś z pełną mocą do przestrzeni publicznej.

Dwa zaskakujące doświadczenia

Dwa wydarzenia, których byliśmy świadkami w ciągu ostatniego miesiąca, wydają się wskazywać, że w ramach ugruntowanych ram instytucjonalnych i ideologicznych laicyzmu, indywidualizmu i ateizmu rozwijają się głębokie dynamiki społeczne, które wymykają się interpretacjom sztywno racjonalistycznych struktur myślowych, na których zbudowano znaczną część współczesnej kultury europejskiej. Niemal równocześnie w Belgradzie w Serbii oraz w Hiszpanii, od Madrytu po Teneryfę, pojawiło się intensywne i poruszające świadectwo wiary, które rodzi liczne pytania przede wszystkim wobec tych, którzy zaprzeczają jej znaczeniu w oparciu o czysto racjonalistyczne schematy interpretacyjne, a nie wobec tych, którzy pielęgnują ją w swoich sercach i przeżywają na co dzień, być może nie będąc w pełni świadomi jej niezwyklej siły.

W Belgradzie kult Matki Bożej

Do Belgradu przybył z góry Athos, z klasztoru Watopedi, Święty Pas Najświętszej Matki Bożej – relikwia, którą zgodnie z tradycją uważa się za należącą do Dziewicy Maryi. W największym kościele stolicy Serbii przez około dziesięć dni odbywała się niezwykle pielgrzymka: około miliona osób wszystkich pokoleń cierpliwie czekało, dzień i noc, nawet przez dziesięć godzin, aby oddać cześć relikwii, okazując głębie swojego nabożeństwa do Matki Bożej.

Młodzież – świadkowie wiary w Hiszpanii

Po tych niezwyklej wydarzeniach, których świadkami byliśmy wokół wielkiej świątyni w Belgradzie, w sercu chrześcijańskiego Wschodu, wizyta apostolska Papieża Leona XIV w Hiszpanii, na chrześcijańskim Zachodzie, ukazała zaskakującą żywotność wiary Hiszpanów oraz ich wierność Papieżowi w społeczeństwie, w którym wartości nowoczesności wydają się dominować.

W samym Madrycie, podczas uroczystości powitalnych zorganizowanych dla Papieża Leona XIV – w mieście uważanym za jedno z najnowocześniejszych w Europie – około miliona mieszkańców, w większości młodzieży, pokazało, że sensu życia nie można odnaleźć wyłącznie w dominujących modelach współczesnej kultury, ale że słowa i bliskość Papieża nadal stanowią konkretną możliwość otwarcia się na transcendentny wymiar egzystencji.

Siła więzi między Kościołem a ludem

Szczególne wrażenie robi również niezwyklej wrażliwość, jaką wykazali wobec tych ludowych procesów zarówno Papież Leon XIV w Hiszpanii, jak i patriarcha Serbii Porfiriusz w Belgradzie. Ich otwartość wobec każdego człowieka, udzielone błogosławieństwo, wypowiedziane słowa oraz łagodność wyrażona w gestach i spojrzeniu świadczą o sile więzi między Kościołem a ludem – więzi, którą wielu uważało już za niemal zerwaną po licznych trudnościach wewnętrznych i po kampaniach kulturowych, często otwarcie wrogich.

Błyskawiczne przyspieszenie rozwoju technologicznego, a w szczególności sztucznej inteligencji, stawia dziś człowieka przed wyzwaniem zachowania własnej tożsamości, ale także przed ryzykiem rosnącej alienacji i zamknięcia się w logice ziemskiego sukcesu i konsumpcjonizmu. A jednak procesy te, które w dużej mierze stanowią wynik tej samej europejskiej ewolucji kulturowej, o której mówił Benedykt XVI, wydają się niezdolne do całkowitego zgaszenia transcendentnej iskry obecnej w sercu i umyśle człowieka: tej wiecznej więzi, która łączy stworzenie z jego Stwór-

cą. Właśnie wtedy, gdy wydawało się, że postęp nieodwracalnie prowadzi do rozpadu ostatnich więzi między człowiekiem a Bogiem, opisane powyżej wydarzenia – prawdziwe pielgrzymki ludu – pokazały, że ta więź pozostaje żywa, głęboka i niezniszczalna.

Punkty do przemyslenia dla Europy

W Europie, na kontynencie, na którym wiara chrześcijańska osiągnęła jeden ze swoich najpełniejszych historycznych przejawów, o jej żywotności świadczą dziś przede wszystkim młode pokolenia, które w największym stopniu narażone są na wyzwania i przemiany związane z postępem technologicznym.

W tym sensie encyklika *Magnifica humanitas* Papieża Leona XIV wydaje się z wyjątkową klarownością dotykać fundamentalnych kwestii i decydujących wyzwań naszych czasów. Rozważania zawarte w tym dokumencie papieskim wydają się trafiać do serc i umysłów wielu ludzi, co można było zaobserwować podczas wizyty Ojca Świętego w Hiszpanii.

Jeśli wyjdziemy od refleksji Benedykta XVI na temat ewolucji kultury europejskiej od renesansu do naszych czasów, być może dostrzeżemy pewne oznaki tego możliwego odrodzenia chrześcijańskiego właśnie w symbolicznych zbieżnościach, które przenoszą nas do okresu bezpośrednio poprzedzającego nadejście epoki renesansu.

Wielki XIII wiek chrześcijaństwa naznaczony był postaciami niezwykłymi

W tym roku mija 800 lat od śmierci św. Franciszka z Asyżu oraz 790 lat od śmierci św. Sawy z Serbii. Działając w tym samym okresie historycznym – pierwszy na chrześcijańskim Zachodzie, a drugi na chrześcijańskim Wschodzie – potrafili oni otworzyć serca ludów, którym poświęcili swoją duchową misję, dzięki sile swojego przykładu i świadectwa.

W tamtych czasach europejskie chrześcijaństwo przeżywało okres pełnego rozkwitu. Ludy były ożywione wielkimi ruchami duchowymi, polegającymi na wewnętrznym nawróceniu i pielgrzymkach. Czy obrazy widziane na ulicach Belgradu i w hiszpańskich miastach mogą być znakami nowych czasów? Niech modlitwy tych wielkich świętych chrześcijańskich, w roku, w którym czcimy ich pamięć uroczystymi obchodami, staną się duchową siłą chrześcijańskiego odrodzenia Europy, którego pierwsze oznaki wydają się już dziś dostrzegać uważne oczy i otwarte serca.

Jovan Palalić i <https://www.vaticannews.va/pl/kosciol/news/2026-06/przebudzenie-chrzescijanstwo-chrzescijanie-wiara-europa.html>

Norwegia się budzi: pierwszy po niemal 40 latach marsz w obronie życia

Po niemal 40 latach przerwy około tysiąc zwolenników ruchu pro-life wzięło udział 13 czerwca br. w Marszu dla Życia w Oslo. Mimo niesprzyjającej pogody uczestnicy przemaszerowali ulicami stolicy Norwegii, podkreślając potrzebę ochrony życia dzieci nienarodzonych.

Marsz, zorganizowany przez organizację *Velg Livet* („Wybierz życie”), był odpowiedzią na niedawne rozszerzenie przepisów aborcyjnych oraz rosnące zaangażowanie młodych Norwegów w debatę o ochronie życia. Uczestnicy nieśli transparenty z hasłami „Głos dla tych, którzy nie mają głosu” i „Wybierz życie”, ak-

centując przekonanie, że każde dziecko ma prawo do życia.

Oznaki duchowego przebudzenia

Organizatorzy zwracali uwagę na liczną obecność ludzi młodych, co ich zdaniem świadczy o tym, że dyskusja na temat aborcji w Norwegii nie jest zakończona. Podkreślali również znaczenie świadectwa chrześcijańskiego i modlitwy jako fundamentu trwałych zmian społecznych.

Biskup Oslo Fredrik Hansen ocenił marsz jako znak rosnącego zainteresowania obroną życia i odnową religijną w Norwegii. Wyraził nadzieję, że wydarzenie stanie się coroczną inicjatywą integrującą środowiska obrońców życia.

Chrześcijananie jednym głosem w obronie życia

Jednym z najbardziej zauważalnych aspektów marszu była współpraca chrześcijan różnych wyznań. Katolicy, luteranie, zielonoświątkowcy i członkowie Kościołów ewangelikalnych wspólnie uczestniczyli w wydarzeniu, które wielu uczestników postrzegało jako początek nowego etapu zaangażowania społecznego i religijnego w kraju.

Podczas przemówień pod parlamentem podkreślano potrzebę szerszej debaty na temat wartości życia dziecka nienarodzonego. Zdaniem organizatorów i części młodych polityków pytanie o moralny status dzieci nienarodzonych pozostaje jednym z najważniejszych wyzwań współczesnej debaty publicznej w Norwegii.

Opoka I Norwegia się budzi: pierwszy po niemal 40 latach marsz w obronie życia

USA: Nowe badanie analizuje rosnące zainteresowanie wiarą katolicką

Ogólnokrajowe badanie przeprowadzone w Stanach Zjednoczonych wskazuje na rosnące zainteresowanie wiarą katolicką, wynikające z poszukiwania prawdy, sensu życia i wspólnoty.

Nowe ogólnokrajowe badanie, w którym wzięło udział ponad 2 100 uczestników programu „Order of Christian Initiation of Adults” (OCIA) z 20 diecezji katolickich w Stanach Zjednoczonych, wskazuje na rosnące zainteresowanie wiarą katolicką, zwłaszcza wśród młodych dorosłych poszukujących prawdy, sensu i duchowej głębi.

Opublikowane 18 czerwca br. przez archidiecezję chicagowską we współpracy z 19 innymi diecezjami badanie dotyczyło doświadczeń 2 127 osób, które uczestniczyły w programie OCIA w okresie od lutego do maja 2026 roku. Diecezje biorące udział w badaniu odnotowały rekordowy poziom uczestnictwa w programach formacji religijnej dla dorosłych.

Badanie wykazało, że osoby przystępujące do Kościoła kierowały się przede wszystkim dwoma ogólnymi czynnikami: osobistym poszukiwaniem dobra, prawdy, wewnętrznego spokoju i sensu życia oraz pociąganiem do liturgii, nauczania i dwutysiącletniej tradycji Kościoła katolickiego.

Wśród respondentów 28 % stwierdziło, że przed rozpoczęciem drogi ku wierze katolickiej nie należało do żadnej wspólnoty religijnej, podczas gdy inni pochodzili ze wspólnot protestanckich lub byli katolikami kończącymi inicjację sakramentalną.

Pragnienie wzrostu w cnotach

Badacze zauważyli, że motywacje duchowe znacznie przeważały nad względami politycznymi czy społecznymi. 77 % uczestników wskazało na pragnienie rozwoju w cnotach, 76 % dążyło do głębszego zrozumienia prawdy, a 72 % deklarowało poszukiwanie większego wewnętrznego spokoju.

Badanie podkreśliło również rosnącą rolę ewangelizacji cyfrowej. Wielu respondentów przyznało, że zasoby internetowe, takie jak aplikacje modlitewne, podcasty, filmy i treści w mediach społecznościowych, pomogły im w zgłębianiu katolicyzmu.

Jednocześnie uczestnicy wskazali na kilka przeszkód utrudniających przystąpienie do Kościoła, zwłaszcza wśród przedstawicieli pokolenia Z. Do najczęstszych obaw należało poczucie duchowego nieprzygotowania, niepewność co do akceptacji w społecznościach parafialnych oraz obawy związane z uczestnictwem w liturgii.

Wezwanie do osobistego towarzyszenia

W raporcie stwierdzono, że diecezje i parafie powinny skupić się na osobistym towarzyszeniu, wytyczaniu jaśniejszych ścieżek odkrywania wiary oraz dalszej formacji po przyjęciu do Kościoła. Podkreślono w nim również znaczenie tworzenia przyjaznych wspólnot, zdolnych do towarzyszenia tym, którzy stawiają pierwsze kroki w wierze.

Według autorów wyniki badań wskazują, że obecnie wiele osób zbliża się do Kościoła katolickiego nie tyle poprzez tradycję rodzinną czy małżeństwo, co poprzez osobiste poszukiwanie sensu, prawdy i głębszej relacji z Bogiem.

Vatican News | [USA: Nowe badanie analizuje rosnące zainteresowanie wiarą katolicką](#) - Vatican News

Kościół w Polsce

Episkopat o bieżących sprawach Kościoła w Polsce

Recepcja w Polsce posynodalnej adhortacji apostolskiej Amoris laetitia, katecheza parafialna, dalsze prace związane z Komisją niezależnych ekspertów, a także lekcje religii w szkole i edukacja zdrowotna – to główne tematy 405. Zebrania Plenarnego Konferencji Episkopatu Polski, które miało miejsce od 8 do 10 czerwca 2026 r. w Łomży.

KONFERENCJA
EPISKOPATU
POLSKI

Miejscem 405. Zebrania Plenarnego KEP była Łomża z uwagi na 100-lecie utworzenia diecezji łomżyńskiej.

Biskupi wyrazili wdzięczność papieżowi Leonowi XIV za encyklikę *Magnifica humanitas*, zachęcając jednocześnie do jej lektury, osobistej refleksji, a także korzystania z papieskich wskazań.

Podczas obrad biskupi podjęli refleksję nad sytuacją małżeństw i rodzin w Polsce po dziesięciu latach od publikacji posynodalnej adhortacji apostolskiej *Amoris laetitia*. „Podkreślili, że rodzina pozostaje pierwszym i najważniejszym środowiskiem przekazywania wiary oraz uczenia miłości, odpowiedzialności i solidarności. Konieczne jest takie rozwijanie duszpasterstwa, które nie ograniczy się do przygotowania do zawarcia sakramentu małżeństwa, ale będzie towarzyszeniem małżonkom i rodzinom na wszystkich etapach ich życia, a zwłaszcza w momentach przeżywanych kryzysów i trudności” – czytamy w komunikacie.

Podczas Zebrania Plenarnego biskupi zapoznali się z głównymi założeniami projektu programu katechezy parafialnej. „Podkreślili, że konieczne jest przejście od rozumienia katechezy jako drogi realizacji ustalonego programu do towarzyszenia człowiekowi w procesie osobistego rozwoju wiary, dokonującego się we wspólnocie Kościoła” – podaje komunikat. Przypomnieli zarazem, że „odnowienie tej formy duszpasterstwa nie oznacza rezygnacji Kościoła w Polsce z nauczania religii w szkole, lecz stanowi jego niezbędne i komplementarne uzupełnienie w całym dziele ewangelizacji”.

Jak czytamy w komunikacie, „Konferencja Episkopatu Polski wciąż podejmuje starania mające na celu zmianę szkodliwych decyzji Ministerstwa Edukacji Narodowej, dotyczących nauczania religii w szkole, potwierdzonych wyrokami Trybunału Konstytucyjnego”. Biskupi ponowili apel o wprowadzenie obowiązkowego wyboru między lekcjami religii i etyki. W kwestii edukacji zdrowotnej, biskupi docenili jej wagę w procesie wychowania młodego pokolenia, jednakże „nie mogą się zgodzić na jej realizację według treści zaproponowanych przez MEN”, „gdyż przyjęta linia programowa nadal podważa prymat małżeństwa jako związku mężczyzny i kobiety oraz rodziny jako wspólnoty matki, ojca i dzieci”.

W perspektywie zbliżającego się końca roku szkolnego biskupi wyrazili wdzięczność wobec nauczycieli, katechetów, a także wychowawców i rodziców, za ich odpowiedzialny wkład w wychowanie młodego pokolenia. „Wspierają też wszelkie działania nauczycieli i rodziców, domagające się ich podmiotowego traktowania i rzeczywistego włączenia w proces budowania współczesnego oblicza polskiej szkoły” – podaje komunikat.

„Zebranie Plenarne KEP zakończyło prace nad wersją roboczą Porozumienia w przedmiocie współpracy Komisji niezależnych ekspertów do zbadania zjawiska wykorzystywania seksualnego osób małoletnich w Kościele katolickim w Polsce z diecezjami i jurysdykcjami zakonnymi, które będzie przedmiotem rozmowy z kandydatem na przewodniczącego Komisji niezależnych ekspertów, celem wypracowania ostatecznej wersji Porozumienia” – czytamy w komunikacie.

Komunikat wyjaśnia, że kilka miesięcy temu powołany został zespół roboczy do wypracowania zasad postępowania jednostek kościelnych na wypadek niespodziewanych sytuacji kryzysowych. „Pomiędzy Konferencją Episkopatu Polski a kompetentnymi instytucjami państwowymi prowadzone są obecnie konsultacje na ten temat. Przygotowywany jest też poradnik dla administratorów jednostek kościelnych na wypadek tego typu zdarzeń. Jesienią tego roku planowane są profesjonalne szkolenia dla delegatów diecezjalnych, odpowiedzialnych za bezpieczeństwo oraz ochronę ludności i zabytków” – czytamy.

BP KEP

Komunikat z 405. Zebrania Plenarnego Konferencji Episkopatu Polski

W dniach od 8 do 10 czerwca 2026 r., pod przewodnictwem abp. Tadeusza Wojdy SAC, odbyło się w Łomży 405. Zebranie Plenarne Konferencji Episkopatu Polski.

1. Wybór Łomży na miejsce obrad Zebrania Plenarnego KEP związany był z obchodami 100. rocznicy utworzenia diecezji. Została ona erygowana 28 października 1925 r. przez papieża Piusa XI bullą *Vixdum Poloniae unitas*. Jubileuszową Eucharystię biskupi celebrowali w łomżyńskiej katedrze pw. św. Michała Archaniola, która zbudowana jako kościół farny obchodzi w tym roku 500-lecie istnienia.

2. Biskupi wyrazili wdzięczność papieżowi Leonowi XIV za encyklikę *Magnifica humanitas*. Jest ona wyrazem troski Ojca Świętego o godność i integralny rozwój człowieka oraz dobro ludzkiej społeczności w kontekście coraz szerszej obecności sztucznej inteligencji i rozwoju nowych technologii w różnych wymiarach życia. Biskupi zachęcają do lektury encykliki, osobistej refleksji, a także korzystania z papieskich wskazań.

3. Podczas obrad biskupi podjęli refleksję nad sytuacją małżeństw i rodzin w Polsce po dziesięciu latach od publikacji przez papieża Franciszka posynodalnej adhortacji apostolskiej *Amoris laetitia*. Zastanawiali się, jak skuteczniej wspierać narzeczonych, małżonków i rodziców w codziennych wyzwaniach życia rodzinnego oraz jak sprawić, aby Kościół był dla rodzin miejscem bliskości, wsparcia i nadziei. Podkreślili, że rodzina pozostaje pierwszym i najważniejszym środowiskiem przekazywania wiary oraz uczenia miłości, odpowiedzialności i solidarności. Konieczne jest takie rozwijanie duszpasterstwa, które nie ograniczy się do przygotowania do zawarcia sakramentu małżeństwa, ale będzie towarzyszeniem małżonkom i rodzinom na wszystkich etapach ich życia, a zwłaszcza w momentach przeżywanych kryzysów i trudności. Biskupi wskazali, że troska o małżeństwo i rodzinę wymaga dziś nie tylko nowych inicjatyw duszpasterskich, ale przede wszystkim konsekwentnej obrony jej antropologicznych fundamentów, od których zależy przyszłość kolejnych pokoleń.

4. Biskupi zapoznali się z głównymi założeniami projektu programu katechezy parafialnej. Podkreślili, że konieczne jest przejście od rozumienia katechezy jako drogi realizacji ustalonego programu do towarzyszenia człowiekowi w procesie osobistego rozwoju wiary, dokonującego się we wspólnocie Kościoła. Biskupi analizowali różne sposoby wdrażania katechezy w diecezjach oraz w parafiach. Przypomnieli, że odnowienie tej formy duszpasterstwa nie oznacza rezygnacji Kościoła w Polsce z nauczania religii w szkole, lecz stanowi jego niezbędne i komplementarne uzupełnienie w całym dziele ewangelizacji.

Podkreślili konieczność zaangażowania i dobrego przygotowania do katechezy parafialnej ludzi świeckich, osób konsekrowanych, a także księży, przez proces ich formacji seminaryjnej, a później – formacji stałej. Wskazali na konieczność prowadzenia wspólnych szkoleń dotyczących katechezy parafialnej dla świeckich i duchownych.

5. Konferencja Episkopatu Polski wciąż podejmuje starania mające na celu zmianę szkodliwych decyzji Ministerstwa Edukacji Narodowej, dotyczących nauczania religii w szkole, których niezgodność z Konstytucją potwierdzają orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego. Biskupi ponawiają swój apel o wprowadzenie obowiązkowego wyboru między lekcjami religii i etyki. Doceniając wagę edukacji zdrowotnej w procesie wychowania młodego pokolenia, nie mogą się zgodzić na jej realizację według treści zaproponowanych przez MEN. Możliwość rezygnacji uczniów z części zajęć odnoszących się do seksualności człowieka nie rozwiązuje problemu, gdyż przyjęta linia programowa nadal podważa prymat małżeństwa jako związku mężczyzny i kobiety oraz rodziny jako wspólnoty matki, ojca i dzieci. Biskupi stoją na stanowisku, że seksualność człowieka powinna być ukazywana w perspektywie prorodzinnej, a nie tylko jako aspekt zdrowia. W najbliższym czasie Konferencja Episkopatu Polski przedstawi też szczegółowe stanowisko w tej sprawie.

6. W perspektywie zbliżającego się końca roku szkolnego biskupi kierują szczególne słowa wdzięczności do nauczycieli, katechetów, a także wychowawców i rodziców, za ich odpowiedzialny wkład w wychowanie młodego pokolenia. W czasie nieustannych zmian i eksperymentów w polskiej szkole to na ich barkach spoczywa realizacja procesu edukacyjnego opartego na obiektywnych i fundamentalnych wartościach ogólnoludzkich. Biskupi dziękują za ich poświęcenie

i świadectwo integralnego podejścia do wychowania uczniów, uwzględniającego najważniejsze sfery życia: intelektualną, duchową, moralną, proroǳinną i patriotyczną. Wspierają też wszelkie działania nauczycieli i rodziców, domagające się ich podmiotowego traktowania i rzeczywistego włączenia w proces budowania współczesnego oblicza polskiej szkoły.

7. Zebranie Plenarne KEP zakończyło prace nad wersją roboczą Porozumienia w przedmiocie współpracy Komisji niezależnych ekspertów do zbadania zjawiska wykorzystywania seksualnego osób małoletnich w Kościele katolickim w Polsce z diecezjami i jurysdykcjami zakonnymi, które będzie przedmiotem rozmowy z kandydatem na przewodniczącego Komisji niezależnych ekspertów, celem wypracowania ostatecznej wersji Porozumienia.

8. Kilka miesięcy temu powołany został zespół roboczy do wypracowania zasad postępowania jednostek kościelnych na wypadek niespodziewanych sytuacji kryzysowych. Pomiędzy Konferencją Episkopatu Polski a kompetentnymi instytucjami państwowymi prowadzone są obecnie konsultacje na ten temat. Przygotowywany jest też poradnik dla administratorów jednostek kościelnych na wypadek tego typu zdarzeń. Jesienią tego roku planowane są profesjonalne szkolenia dla delegatów diecezjalnych, odpowiedzialnych za bezpieczeństwo oraz ochronę ludności i zabytków.

Modląc się w łomżyńskiej katedrze przed obliczem Matki Bożej Pięknę Miłości, biskupi prosili Boga, za Jej wstawiennictwem, o łaskę pojednania i zgody w naszej Ojczyźnie. Modlili się także o ustanie konfliktów zbrojnych na świecie, zwłaszcza w Ukrainie i Ziemi Świętej. Zawierzyli Maryi również wszystkie sprawy Kościoła w Polsce i udzielili Rodakom w kraju i za granicą pasterskiego błogosławieństwa.

Podpisali pasterze Kościoła katolickiego w Polsce obecni na 405. Zebraniu Plenarnym Konferencji Episkopatu Polski. Łomża, 10 czerwca 2026 r.

<https://episkopat.pl/doc/248217.Episkopat-o-biezacych-sprawach-Kosciola-w-Polsce-komunikat-po>

Bp Ważny o katechezie parafialnej: zaczynamy od małych kroków

– Katechezę parafialną zaczynamy od małych kroków – mówi bp Artur Ważny, przewodniczący Zespołu KEP ds. katechezy parafialnej. Jak wyjaśnia w rozmowie z KAI, choć dokument nt. katechezy parafialnej czeka jeszcze na zatwierdzenie, podstawowe wytyczne są już znane i wszyscy zaproszeni są, by już od września br. włączać się w tę inicjatywę i ją rozwijać. – W katechezie parafialnej kluczowa jest świadomość, że my wszyscy, jako ochrzczeni, jesteśmy zaproszeni do katechezy, do kształtowania siebie samych, ale też do odpowiedzialności za innych – podkreśla bp Ważny. Katecheza parafialna to

jeden z tematów 405. zebrania plenarnego KEP, które odbyło się w dniach 8–10 czerwca br. w Łomży.

Maria Czerska (KAI): Podczas spotkań biskupów powraca temat katechezy parafialnej. Czego tym razem dotyczyły rozmowy?

– Katecheza parafialna to nie zadanie dla kilku wybranych. To zaproszenie dla wszystkich ochrzczonych: do formowania siebie, ale też do odpowiedzialności za wiarę innych. Dlatego rozmawialiśmy z księżmi biskupami nie tylko o tym, co robić, ale jak zmieniać mentalność parafii, zarówno księży, jak i świeckich. Bo parafia nie jest widownią, na której jedni występują, a inni tylko patrzą. Jest wspólnotą, w której każdy może znaleźć swoje miejsce. Jedni będą prowadzić katechezę. Inni pomogą w organizacji, finansach, gościnności, zaproszeniach czy zwyczajnej obecności. A wszyscy mogą robić rzecz najważniejszą: modlić się za tych, którzy podejmują drogę formacji. Kluczowe jest też rozeznawanie i towarzyszenie. Nie chodzi o to, by człowieka „wpisać w program”, ale by go najpierw usłyszeć. Zobaczyć, gdzie jest – na jakim etapie wiary, życia, pytań

i wątpliwości. Katecheza parafialna nie ma być zaliczaniem kolejnych punktów. Ma być drogą dojrzewania w wierze, cierpliwą, osobistą i wspólnotową.

Czy dokument nt. katechezy parafialnej został już zatwierdzony?

– Biskupi wnieśli do niego jeszcze kilka uwag. Proces decyzyjny trwa i potrzebuje czasu. Mamy jednak nadzieję, że podczas kolejnego spotkania KEP w październiku wytyczne zostaną przyjęte razem z dokumentem mówiącym o formacji katechistów, który został już opracowany i oczekuje na zatwierdzenie Stolicy Apostolskiej.

Warto przy tym dodać, że dokument powstaje przy współpracy kilku komisji episkopalnych i specjalistów z różnych dziedzin. Ma to m.in. związek z tym, że katecheza parafialna ma być komplementarna do nauki religii w szkole. Bardzo to podkreślamy – katecheza dzieci w parafii nie ma zastępować religii w szkole. Jedna i druga jest ważna. Zależy nam natomiast, by w naszej dzisiejszej rzeczywistości społeczno-politycznej nie zaniedbywać katechezy w parafii i nie stawiać tylko i wyłącznie na szkołę, bo to nie wystarcza.

Choć zatwierdzenia dokumentu spodziewamy się dopiero w październiku, wytyczne są już znane. Zapoznali się z nimi biskupi, wydziały duszpasterskie, wydziały katechetyczne. Dlatego chcielibyśmy wszystkich zaprosić do tego, by pewne działania rozpocząć już do września br. Przygotowaliśmy skrót dokumentu w formie poradnika dla proboszczów. Można z niego wyczytać m.in., od czego zacząć katechezę parafialną w jej poszczególnych wymiarach – w małej parafii, gdzie pracuje tylko jeden ksiądz, w średniej, ale też w dużej, gdzie można liczyć na większą grupę ludzi do pomocy.

Mamy już zebrane materiały do *Vademecum*, które zawierać będzie praktyczne rady, jak wdrażać konkretne programy oraz szereg dobrych pomysłów, których pojawia się coraz więcej.

Jak obecnie wygląda katecheza parafialna w Polsce?

– Każda diecezja jest inna i każda parafia jest inna. Polska jest ogromnie zróżnicowana, jeśli chodzi o poziom religijności – zarówno regionalnie jak i w poszczególnych środowiskach. (Stąd m.in. oczekiwanie księży biskupów, by pewne ogólne wytyczne pomóc dostosować do potrzeb konkretnych miejsc i konkretnych osób). Na pewno w każdej parafii funkcjonuje – lepiej lub gorzej – katecheza sakramentalna związana z przygotowaniem do Pierwszej Komunii i bierzmowania. Gorzej jest z katechezą chrzcielną. W większości parafii obecna jest w formie częściowej, czasem sprowadza się do trzech spotkań (lub nawet jednego) i to o charakterze informacyjnym.

Katecheza dorosłych nie jest dziś powszechnie obecna w parafiach. Ale to nie znaczy, że jej nie ma. Przeciwnie, w tej przestrzeni dzieje się bardzo wiele. Podejmują ją wspólnoty, ośrodki formacyjne, szkoły ewangelizacji. Wiele inicjatyw rodzi się spontanicznie, oddolnie, z konkretnego głodu wiary i potrzeby zrozumienia tego, w co wierzymy. Znam historię grupy trzydziestu kobiet, które zafascynowały się pisaniem ikon. Z czasem ta fascynacja przerodziła się w lepsze poznanie naszego Miłosiernego Boga. Poprosiły proboszcza, by prowadził dla nich katechezę dla dorosłych i wyjaśniał dogmaty, które są niejako obecne w ikonach. To pokazuje bardzo ważną rzecz: katecheza często zaczyna się nie od programu, ale od pragnienia. Od pytania. Od zachwyty. Od momentu, w którym człowiek czuje, że chce poznać Tego, któremu ufa.

Przypomnijmy, jaka ma być ta nowa wizja katechezy parafialnej.

– Tradycyjnie mówiąc „katecheza”, myśleliśmy przede wszystkim o dzieciach i młodzieży. Teraz, obok dzieci i młodzieży, podkreślamy rolę dorosłych, rolę rodziców, również jako tych zaangażowanych w katechezę własnych dzieci – katechezę chrzcielną, przygotowanie do życia wiary, katechezę eucharystyczną i katechezę bierzmowania (tak chcemy ją teraz nazywać). Proponujemy też katechezę ewangelizacyjną oraz katechezę dla dorosłych, wspierającą rozwój i dojrzewanie w wierze. Każda z tych typów katechez powinna mieć wymiar kerygmatyczny, być związana z doświadczeniem wiary i przeżywaniem jej we wspólnocie. Katecheza związana z przygotowaniem do sakramentów nie powinna kończyć się wraz z przyjęciem sakramentu, ale być elementem stałej formacji.

W rozmowie z Księżmi Biskupami pojawiła się koncepcja odpowiadania na różne potrzeby niejako na różnych poziomach. Na poziomie diecezji widzimy konieczność zadbania o ośrodki katechu-

menalne dla osób nieochrzczonych – zarówno dorosłych, jak i starszych dzieci. Mamy coraz więcej takich osób. Diecezja powinna też zadbać o formację katechistów, animatorów i liderów, którzy potem mogliby prowadzić katechezy na poziomie parafii lub uczestniczyć w ich prowadzeniu. Rolą diecezji jest też prowadzenie np. szkół biblijnych, które dawałyby formację stałą katechistom oraz nadzór doktrynalny i kompetencyjny nad osobami zaangażowanymi w katechezę parafialną.

Być może na poziomie dekanatu czy większych parafii w regionie (zwłaszcza, gdy w małych parafiach nie mamy takich możliwości) powinny być tworzone centra katechezy dorosłych – ośrodki mistagogiczne, kerygmatyczne czy ewangelizacyjne, z których mogliby korzystać ludzie, którzy potrzebują pewnego rozbudzenia wiary; tacy, którzy choć są ochrzczeni, jeszcze nie odkryli osobowej relacji z Jezusem.

I wreszcie parafia – dom, do którego wraca się po światło. To ona, na ile to możliwe, powinna pozostawać sercem katechezy. Bo wiara dojrzewa najpiękniej tam, gdzie człowiek nie jest anonimowy.

Jak realizować tę wizję? Od czego zacząć?

– Od małych kroków. Mamy już przecież środowisko osób, które przeszły formację i już teraz mogą służyć wsparciem. Można zacząć od lektorów, od starszych ministrantów, od rodzin, które są w Domowym Kościele, od liderów, animatorów w różnych wspólnotach. Warto się z nimi spotkać, zebrać razem, pojechać na rekolekcje, stworzyć zespół. Warto (w ramach takiego zespołu i nie tylko) rozpocząć od rozeznania – porozmawiać, jaka jest kondycja duchowa wiernych w parafii, czego oczekują, jakie mają pragnienia, ile dzieci w tym roku przygotowuje się do Pierwszej Komunii, ilu młodych do bierzmowania.

Z takim wstępnie uformowanym zespołem można już rozpocząć pracę. Można też np. pojechać do jakiejś innej parafii, która prowadzi jakiś model katechezy parafialnej, spotkać się, porozmawiać, zainspirować a nawet poprosić o pomoc w tym wstępnym procesie.

Takie są początki. Jak mówi prorok Zachariasz – z takich małych początków trzeba się cieszyć. Na początku jesteśmy przerażeni, bo jest mało, a chcielibyśmy od razu wiele. Tymczasem to jest pierwotny zaczyn, który rozwija się i pączkuje. Gdy formacja się odbywa, katecheza jest prowadzona, zawsze jakaś grupa ludzi zostaje, chce się włączyć. Zespół się powiększa, potem pojawia się kolejny. Mamy już dwa zespoły, trzy zespoły i okazuje się, że możemy wprowadzać kolejne typy katechez.

Pamiętam moją parafię sprzed lat. Tam to się tak rozkręciło, że pojawiły się plany budowy auli koło domu katechetycznego, bo było za mało miejsca. Ludzie chcieli organizować spotkania, konferencje, szkolenia. Wszystko „działo się samo”. Zmiana mentalności zapala serce, a rozpalone serce zmienia mentalność.

Katecheza parafialna to też szereg wyzwań organizacyjnych i logistycznych. Jak to robić? Czy są jakieś praktyczne pomysły, którymi mógłby się Ksiądz Biskup podzielić?

– Rozmawialiśmy też o tym z Księżmi Biskupami. Niektórzy dzielili się swoimi doświadczeniami funkcjonujących już dobrych praktyk. W wielu małych ośrodkach problemy lokalowe udaje się rozwiązać dzięki bardzo dobrej współpracy ze szkołami, które wieczorami wynajmują lub udostępniają sale. Odpowiednie sale są też przygotowywane w wielu miejscach w parafiach. Pojawiła się sugestia, by niektóre ze spotkań, zwłaszcza w małych grupach, mogły być prowadzone w domach. Mowa była np. o spotkaniach do bierzmowania. Spotkanie w domu, w przyjaznej atmosferze, z możliwością bliższego poznania wierzącej rodziny – dlaczego nie? W domach mogłyby się też odbywać spotkania dla rodzin.

Bardzo istotny jest wymiar modlitewny i wspólnotowy tych wszystkich działań. Była mowa m.in. o tym, by cykl katechez rozpoczynał się uroczystie podczas normalnej Mszy parafialnej, tak, by pokazać parafianom, że to jest nasze wspólne dzieło.

Praca katechistów, animatorów, liderów też powinna się rozpoczynać uroczystie, w formie posłania, z błogosławieństwem. Ważne jest podkreślenie jej misyjnego wymiaru. Powinno się też organizować stałe spotkania tych osób, by mogły się formować, ale też podzielić tym, co przeżywają,

prowadząc katechazę. Warto organizować też wyjazdy rekolekcyjne, które są okazją nie tylko do rozwoju duchowego, ale też budowania relacji.

W katechazę parafialną można angażować wszystkich. Ktoś może upiec ciasto dla młodych, którzy mają spotkanie, ktoś może zorganizować krzesła, zająć się powitaniem przychodzących, by każdy poczuł się gościnnie przyjęty.

Pięknym pomysłem jest duchowa adopcja. Wyobraźmy sobie, że w jakiejś parafii rozpoczyna się np. katecheza związana z przygotowaniem do bierzmowania. Proboszcz rozdaje chętnym parafianom karteczki z imionami młodych i prosi o objęcie ich modlitwą.

Bardzo ważna jest troska o najmniejsze dzieci, o zorganizowanie przestrzeni dla nich i opiekę na czas, gdy rodzice są zajęci, np. własną formacją albo towarzyszeniem starszym dzieciom w katechezie eucharystycznej.

Kluczowe jest poczucie, że to jest nasza sprawa, moja sprawa. Odpowiedzialność. Ta odpowiedzialność ma też wymiar finansowy. Zbieramy na remont organów czy na ogrzewanie w kościele. Dlaczego nie zbierać np. na wsparcie wyjazdu rekolekcyjnego dla młodych, których na to nie stać?

Tych pomysłów jest bardzo wiele. Niektóre wydają się proste i banalne. Ale często w tych prostych pomysłach jest klucz do sukcesu. Ale wierzę, że w tych pomysłach jest Bóg.

Kiedy mogłyby odbywać się katechezy?

– Wydaje nam się, że najodpowiedniejszy dzień to niedziela. Ważne w tym kontekście jest odpowiednie zaplanowanie Mszy św. oraz czasu pomiędzy nimi. Oczywiście możliwe są też inne terminy, zwłaszcza gdy dysponujemy liczniejszym zespołem katechetycznym.

Czy po oficjalnym zatwierdzeniu dokumentu nt. katechezy parafialnej możemy się spodziewać jakiejś inauguracji tej inicjatywy w Kościele w Polsce?

– Patrzymy raczej na to jak na pewien proces, który będzie się rozwijał stopniowo. Zależy nam natomiast, by mówić o tym wiernym i by wszystkich do tego zapraszać. To byłoby piękne, gdybyśmy stopniowo stawali się wszyscy uczniami-misjonarzami, takimi jak pierwsi chrześcijanie. Oni nie mieli strategii komunikacji. Mieli radość wiary tak wielką, że świat nie mógł jej nie usłyszeć.

Maria Czerska (KAI) | Łomża © <https://www.ekai.pl/bp-wazny-o-katechezie-parafialnej-zaczynamy-od-malych-krokow>

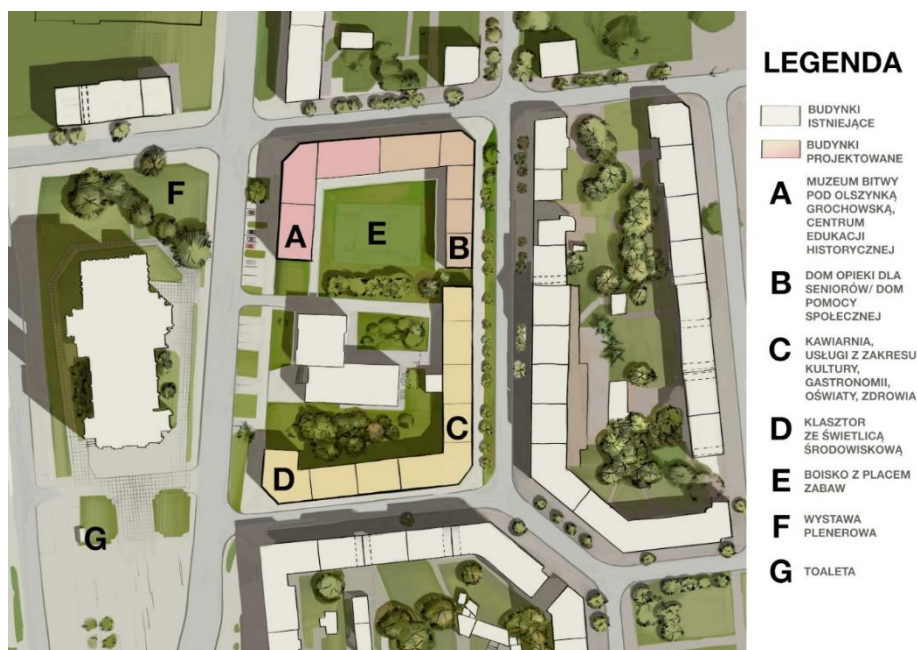
Miejscowy mikroplan zagospodarowania przestrzennego dla parafii przy Placu Szembeka

Na posiedzeniu Komisji Ładu Przestrzennego Rady m.st. Warszawy, które odbyło się 8 czerwca br., radni przegłosowali decyzję o utworzeniu miejscowego mikroplanu zagospodarowania przestrzennego dla terenów należących do parafii pw. Najczystszej Serca Maryi na warszawskim Grochowie. To decyzja uwzględniająca kilkumiesięczne starania Parafii, aby na należącym do niej terenie zrealizować swój ambitny plan, co uniemożliwił projekt miejscowego planu zagospodarowania dla Grochowa.

Parafia Rzymskokatolicka p.w. Najczystszej Serca Maryi w Warszawie (przy Placu Szembeka) planuje na swoim terenie od strony ul. Osowskiej budowę panoramy bitwy pod Olszynką Grochowską. Inicjatywa ta skierowana jest do wszystkich osób – wierzących i niewierzących – podzielających wspólną tożsamość historyczną. Dlatego też niezbędne jest stworzenie przestrzeni nie-nacechowanej wyłącznie elementami religijnymi i przeniesienie pamięci historycznej oraz funkcji edukacyjnych poza Kościoły, tj. do muzeum oraz centrum edukacji historycznej, którego budowa planowana jest wzdłuż ul. Osowskiej.

Ponadto Parafia planuje realizację inwestycji skierowanych do mieszkańców dzielnicy Praga-Południe – zarówno tych starszych (kawiarnia z lokalnym centrum spotkań i aktywności dla mieszkańców oraz klub seniora), wymagających opieki (hospicjum lub dom pomocy społecznej), jak i dla dzieci oraz młodzieży (centrum edukacji dzieci i młodzieży ze świetlicą środowiskową).

Poniżej przedstawiono obecnie istniejącą oraz planowaną przez Parafię zabudowę.

W dniu 8 czerwca br. na posiedzeniu Komisji Ładu Przestrzennego Rady m.st. Warszawy zaprezentowany został Radnym projekt miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego rejonu ulicy Chłopickiego oraz przedstawione zostały zastrzeżenia Parafii do przyjętych w planie ustaleń przestrzennych. Do ww. planu złożona została (przez Prezydenta m.st. Warszawy) autopoprawka dotycząca terenu Kościoła oraz poprawka dotycząca terenu plebanii (zgłoszona przez członka Komisji Ładu Przestrzennego). 18 czerwca br. odbyło się kolejne posiedzenie Komisji Ładu Przestrzennego, na którym została przegłosowana autopoprawka Prezydenta m.st. Warszawy. Niestety, radni odrzucili poprawkę Radnego.

W oczekiwaniu na decyzję Komisji Ładu Przestrzennego Rady m.st. Warszawy ksiądz proboszcz, Krzysztof Ukleja, oraz wierni świeccy podjęli „akcję modlitewną”. Modlitwa ta była jednocześnie zwieńczeniem kilku miesięcy podejmowanych przez ponad tysiącosobową grupę parafian działań na rzecz zmiany planu miejscowego. Te wydarzenia w życiu Parafii, otoczone modlitwą – powiedział Zbigniew Śladowski, przewodniczący Ekonomicznej Rady Parafialnej i członek Wspólnoty Życia Chrześcijańskiego – pozwoliły doświadczyć, że *jedność lub więź z Bogiem, zakorzeniona w głębi człowieka, poświadcza się, nie tylko w działaniu. Ona bowiem tak przenika i przekształca wszelką aktywność i całą osobę, że każde wydarzenie z życia (osobistego lub Parafii) staje się spotkaniem Boga i każde działanie nie tylko wypływa z łączności z Bogiem, lecz samo tę łączność pogłębia – staje się kontemplacją* (P. Divarkar SJ, „Droga wewnętrznego poznania”).

Historia kościoła i parafii przy Placu Szembeka jest ściśle związana z wydarzeniami Powstania Listopadowego, a szczególnie z rozegraną w pobliżu bitwą o Olszynkę Grochowską (25 lutego 1831 r.). Była to jedna z największych i najkrwawszych bitew Powstania. Dopiero w 1916 roku możliwe było upamiętnienie miejsc walk – wtedy postawiono tam drewniany krzyż. Jego poświęcenie stało się manifestacją patriotyczno-religijną z udziałem ok. 100 000 osób. Z czasem – w 1931 roku – drewniany krzyż został zastąpiony metalowym, wmurowano także kamień węgielny pod budowę Pomnika-Mauzoleum. Obiekt ten nie powstał jednak do dnia dzisiejszego.

Pierwsza wzmianka o kościele dotyczy drewnianej świątyni zbudowanej w końcu 1924 roku przez pierwszego proboszcza, księdza Jana Sztukę. Parafię erygował 25 lutego 1925 r. kardynał Aleksander Kakowski. Tytuł kościoła nadała księżna Maria Radziwiłłowa.

Obszerny plac pod budowę ofiarował Parafii mieszkaniec Grochowa, Jan Łaski, przedsiębiorca budowlany, prezes Spółki Seryjnej Budowy Domów. W latach dwudziestych kierował on sprawami parcelacyjnymi wielu dzielnic – szczególnie tych świeżo przyłączonych do stolicy. Drewniana świątynia została postawiona w 6 tygodni i przetrwała do 12 września 1944 r. Spłonęła, kiedy wojska radzieckie zajmowały Pragę.

Szybki przyrost ludności na Grochowie spowodował konieczność budowy większej świątyni. Członkowie Towarzystwa Przyjaciół Grochowa zdecydowali o budowie kościoła-pomnika dla uczczenia pamięci Bohaterów poległych w bitwie o Olszynkę. Jednocześnie w 1931 roku, w setną rocznicę Powstania Listopadowego, Komitet Budowy kościoła-pomnika poległych za Ojczyznę podjął działania w celu gromadzenia funduszy i materiałów. Wystosowano odezwę do Narodu o wsparcie finansowe. Organizowano uroczyste akademie i występy artystów polskich. Urządzano loterie i zabawy, a parafianie kwestowali z puszkami na ulicy.

Wreszcie, 10 czerwca 1934 r., poświęcono kamień węgielny, a budowę w stanie surowym, według projektu architekta Andrzeja Boniego, ukończono w roku 1941. Organizatorem, budowniczym i pierwszym proboszczem parafii był, aż do swojej śmierci 26 grudnia 1970 r., ksiądz Jan Sztuka. Podczas kopania fundamentów, natrafiono na dwie zbiorowe mogiły powstańcze. Podobnych mogił na terenie Grochowa znajdowano wtedy wiele. Prochy poległych umieszczano w symbolicznym grobowcu na Olszynie Grochowskiej.

W czasie okupacji trwały prace wykończeniowe przy świątyni. Zostały one przerwane w momencie wybuchu Powstania Warszawskiego. Kościół, na szczęście, nie ucierpiał wiele w czasie wojny. Niemcy planowali wysadzenie budynku, nie zdążyli jednak zrealizować swoich planów. Konsekracji kościoła dokonał kardynał Stefan Wyszyński 30 października 1949 r.

– Dziękujemy wszystkim, którzy w jakikolwiek sposób włączyli się w nasze starania o zmianę miejscowego planu zagospodarowania: parafianom, prawnikom, radnym, urzędnikom, wszystkim osobom, które odpowiedziały na naszą prośbę o modlitwę, szczególnie Wspólnocie Życia Chrześcijańskiego w Warszawie. Prosimy też o modlitwę w intencji tych wszystkich, którzy będą dalej pracować nad naszym projektem, aby jego realizacja służyła kolejnym pokoleniom mieszkańców Grochowa. Przed nami kilka miesięcy intensywnych działań – powiedział Zbigniew Śladowski.

Jednocześnie parafianie zauważają, że przed podobnymi problemami stoją inne parafie, nie tylko w Warszawie, ale także w całej Polsce. Organizatorzy działań w Parafii przy Placu Szembeka proszą o informację wszystkie te parafie, które muszą mierzyć się z tego typu wyzwaniami. – Mając doświadczenie w tych sprawach, służymy radą, w szczególności w zakresie pomocy prawnej, która nam została udzielona przez pracownika naukowego Katedry Postępowania Sądowoadministracyjnego i Postępowania Odrębnych Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie – mówią – Zainteresowane parafie prosimy o kierowanie korespondencji na adres Ogólnopolskiej Rady Ruchów Katolickich: serwis.orrk@tlen.pl. Państwa maile będą przekazane przedstawicielom Parafii.

Sprawa miejscowego planu zagospodarowania w Parafii przy Placu Szembeka pokazuje, jak realizować synodalność „w praktyce”. To przykład dla nas – wiernych świeckich – jak brać współodpowiedzialność za misję Kościoła.

Opracowała Joanna Toczko na podstawie: <https://parafia-szembeka.waw.pl/parafia/historia-parafii>, <https://parafia-szembeka.waw.pl/aktualnosci>

Bp Suchodolski przed drugą edycją Forum Mosty: *Chcemy pokazać, jak ma wyglądać parafia przyszłości*

Przygotowania do drugiej edycji Forum Mosty były jednym z głównych tematów obrad Rady KEP ds. Apostolstwa Świeckich, która pod przewodnictwem bp. Grzegorza Suchodolskiego zebrała się 28 maja br. w Sekretariacie Generalnym KEP w Warszawie.

Jak powiedział po spotkaniu przewodniczący Rady KEP ds. Apostolstwa Świeckich, bp Grzegorz Suchodolski, obecne prace Rady dotyczą m.in. przygotowania drugiej edycji Forum Mosty. Odbędzie się ono 27 i 28 listopada br. w Warszawie. „Jest to forum, które w naszym zamiarze ma jednoczyć różne środowiska świeckich działających w Kościele albo mających różne pytania do Kościoła” – podkreślił bp Suchodolski.

Tegoroczna edycja forum będzie koncentrować się wokół czterech głównych tematów. Pierwszym z nich będzie „parafia przyszłości” i współpraca duchownych ze świeckimi. „Chcemy przez pokazanie dobrych praktyk pokazać, jak ma wyglądać parafia przyszłości w odniesieniu do współpracy duchownych i świeckich” – wyjaśnił przewodniczący Rady. W panelu mają uczestni-

czyć zarówno proboszczowie tradycyjnych parafii, jak i przedstawiciele nowych modeli duszpa-sterstwa, m.in. z poznańskiej Łaciny.

Drugim obszarem będzie sytuacja chrześcijańskiej rodziny i wyzwania współczesnej kultury. Trzeci panel poświęcony zostanie młodzieży i odpowiedzialności młodego pokolenia za Kościół i społeczeństwo.

Czwarty temat dotyczyć będzie relacji między wiarą a nauką. „To będzie wyraźne nawiązanie do najnowszej encykliki Ojca Świętego Leona XIV” – zaznaczył bp Suchodolski. Dyskusje obejmą m.in. rozwój nowych technologii cyfrowych i sztucznej inteligencji. „Godność osoby ludzkiej jest na pierwszym miejscu” – podkreślił.

W ramach Forum Mosty zaplanowano również warsztaty dla rodziców oraz zajęcia dotyczące zagadnień związanych z nauką, technologią i wiarą. Szczegółowy program ma zostać opublikowany w materiałach promocyjnych w najbliższych tygodniach.

Podczas obrad Rada KEP ds. Apostolstwa Świeckich podjęła też kwestię udziału przedstawicielki Kościoła w Polsce w Europejskim Forum Laikatu, które odbyło się w Rzymie od 11 do 14 czerwca br. „Wznowiliśmy udział delegacji polskiej w tym Europejskim Forum Laikatu” – powiedział bp Suchodolski. Przypomniał, że po wieloletniej przerwie polscy przedstawiciele od ubiegłego roku uczestniczą w forum jako obserwatorzy.

W tym roku Polskę reprezentowała Magdalena Kadziak. Jak zaznaczył bp Suchodolski, polscy delegaci są „o jedno pokolenie młodszy” od liderów świeckich reprezentujących inne kraje Europy. Dodał, że Kościół w Polsce chce być obecny w europejskiej debacie świeckich katolików i „pokazywać też te główne nurty zaangażowania świeckich w polskim Kościele”.

BP KEP

<https://episkopat.pl/doc/247539.Bp-Suchodolski-przed-druga-edycja-Forum-Mosty-Chcemy-pokazac>

Ruchy katolickie, stowarzyszenia, wspólnoty

Papież do charyzmatyków: **Strzeżcie się pokusy prestiżu**

Nie ulegajcie pragnieniu autopromocji, dążeniu do władzy ani osobistego prestiżu – zaapelował Leon XIV podczas pierwszego spotkania z Katolicką Odnową Charyzmatyczną 30 maja br. Papież przypomniał, że prawdziwa odnowa rodzi się z działania Ducha Świętego, modlitwy uwielbienia, miłości do ubogich i służby Kościołowi.

Papież po raz pierwszy spotkał się z Odnową Charyzmatyczną

W przemówieniu skierowanym do uczestników spotkania Katolickiej Odnowy Charyzmatycznej Leon XIV podkreślił, że ruch ten jest jednym z wielkich darów, jakie Duch Święty wzbudził w Kościele po Soborze Watykańskim II. Ojciec Święty przypomniał słowa swoich poprzedników, którzy dostrzegali w Odnowie ważne narzędzie nowej ewangelizacji oraz odnowienia życia duchowego wiernych.

Nawiązując do nauczania św. Pawła VI, św. Jana Pawła II, Benedykta XVI i Franciszka, Papież zaznaczył, że doświadczenie Ducha Świętego powinno prowadzić do świadectwa wiary, budowania jedności oraz służby najbardziej potrzebującym.

Chrzest w Duchu zmienia życie

Leon XIV zwrócił uwagę, że wspólnym źródłem doświadczenia osób należących do Odnowy jest spotkanie z Duchem Świętym, które pozwala na nowo odkryć łaskę chrztu. „Bóg przestaje być jedynie ideą, a staje się rzeczywistą obecnością i objawieniem Ojca” - podkreślił Papież.

Jak zaznaczył, owocem tego doświadczenia jest wewnętrzny pokój, wolność od grzechu oraz pragnienie głoszenia innym miłości Chrystusa. Ojciec Święty zauważył, że właśnie z takiego spotkania z Bogiem rodzi się autentyczna ewangelizacja.

Uwielbienie i Słowo Boże w centrum

Ojciec Święty wskazał także na dwa charakterystyczne elementy duchowości charyzmatycznej: modlitwę uwielbienia oraz żywą relację ze Słowem Bożym. Przypomniawszy, że uwielbienie, adoracja i dziękczynienie są istotnymi wymiarami modlitwy chrześcijańskiej, które dzięki Odnowie zostały na nowo odkryte przez wielu wiernych.

Mówiąc o Piśmie Świętym, Leon XIV zaznaczył, że Duch Święty nie tylko natchnął Słowo Boże, ale także nieustannie sprawia, że pozostaje ono żywe i skuteczne w Kościele. To właśnie ono staje się źródłem duchowego pokarmu, pocieszenia i rozeznania dla codziennych decyzji.

Duch Święty buduje jedność

Ważną część przemówienia Papież poświęcił tematowi komunii. Podkreślił, że jedność nie jest dziełem ludzkich strategii, lecz owocem działania Ducha Świętego.

Leon XIV zauważył, że Odnowa Charyzmatyczna od lat wnosi cenny wkład w rozwój eklezjologii duchowej i przypomina, że różnorodność charyzmatów nie musi prowadzić do podziałów, lecz może stawać się źródłem harmonii i wzajemnego ubogacenia.

Miłość do ubogich objawia prawdziwe oblicze Boga

Ojciec Święty przypomniał również, że autentyczne doświadczenie Ducha Świętego zawsze prowadzi do konkretnej miłości bliźniego. Zwrócił uwagę na liczne dzieła miłosierdzia, które narodziły się w środowiskach Odnowy Charyzmatycznej na całym świecie. „Zachęcam was, abyście podtrzymywali miłość do ubogich, która objawia prawdziwe oblicze Boga” - powiedział.

Nie szukajcie prestiżu

Leon XIV wezwał wspólnoty charyzmatyczne do jeszcze większego zaangażowania w życie diecezji i parafii oraz do wiernej współpracy z duszpasterzami. Najmocniejsze słowa papieskiego wystąpienia dotyczyły jednak zagrożeń, które mogą osłabić autentyczność chrześcijańskiego świadectwa.

„Pielęgnujcie harmonię i współpracę między wspólnotami. Uważajcie, aby nigdy nie ulec pragnieniu autopromocji, dążeniu do władzy ani osobistego prestiżu” - zaapelował Papież.

Ks. Łukasz Bankowski – Watykan I <https://www.vaticannews.va/pl/papiez/news/2026-05/papiez-leon-xiv-do-charyzmaty-charyzmaty-ruch-charyzmatyczny.html>

Bp Wawrzynek po audjencji: Charyzmaty są dla całego Kościoła

„Rzeczywistość charyzmatyczna nie jest czymś odrębnym ani zamkniętym w sobie. Jest strumieniem łaski, który powinien przenikać i ożywiać cały Kościół” – podkreślił bp Piotr Wawrzynek, delegat KEP ds. Ruchu Odnowy w Duchu Świętym, po pierwszym spotkaniu Leona XIV z przedstawicielami wspólnot, ruchów i środowisk charyzmatycznych z całego świata.

Służba jedności i ewangelizacji

Międzynarodowa Służba Katolickiej Odnowy Charyzmatycznej (CHARIS) została powołana przez Stolicę Apostolską za pośrednictwem Dykasterii ds. Świeckich, Rodziny i Życia. Jej działalność koncentruje się wokół czterech filarów: doświadczenia chrztu w Duchu Świętym, budowania jedności Kościoła, ewangelizacji oraz służby ubogim. To właśnie te tematy szczególnie mocno wybrzmiały podczas pierwszego spotkania Papieża Leona XIV z przedstawicielami wspólnot i środowisk charyzmatycznych.

Silna reprezentacja z Polski

„Z Polski przybyło około 200 osób z różnych wspólnot. To kolejny dowód budowania jedności w polskim Kościele i promowania tego, jak działa Duch Święty, także przez osoby świeckie” – podkreślił w rozmowie z *Vatican News* Jacek Dziwoki z Krajowej Służby Katolickiej Odnowy Charyzmatycznej (CHARIS).

Obecność tak licznej reprezentacji była wyraźnym znakiem rosnącej współpracy pomiędzy różnymi wspólnotami oraz dojrzewania polskiej odnowy charyzmatycznej do działania ponad podziałami środowiskowymi.

Spotkanie z Następcą św. Piotra

Podczas spotkania wielokrotnie nawiązywano do historycznego wezwania papieża Leona XIII z 1901 roku do modlitwy o „nowe wylanie Ducha Świętego”, które wielu uczestników uznaje za jeden z ważnych punktów odniesienia dla współczesnej odnowy charyzmatycznej w Kościele.

W rozmowie z *Vatican News* bp Piotr Wawrzynek, biskup pomocniczy diecezji legnickiej, delegat Konferencji Episkopatu Polski ds. Ruchu Odnowy w Duchu Świętym, zwrócił uwagę, że wydarzenie wpisuje się w długą tradycję otwartości Kościoła na działanie Ducha Świętego. „Jest to doświadczenie, które Bóg rodzi na różne sposoby: przez Sobór Watykański II, a potem przez kolejnych papieży – św. Pawła VI, św. Jana Pawła II, Benedykta XVI, Franciszka – pokazując, że ta rzeka łaski rozlewa się w Kościele, a my jesteśmy w Kościele z Piotrem naszych czasów” – podkreślił hierarcha w rozmowie z *Vatican News*.

Zdaniem biskupa, najważniejszym przesłaniem Papieża Leona XIV było potwierdzenie miejsca odnowy charyzmatycznej w życiu Kościoła. „Ojciec Święty przypieczętował prawdę, że odnowa charyzmatyczna nie jest dodatkiem. Jest integralną częścią życia Kościoła i jego misji” – zaznaczył.

Charyzmaty są darem dla misji

Jak zaznaczył bp Wawrzynek, Leon XIV przypominał, że dary Ducha Świętego nie są dane dla samych wspólnot czy indywidualnych doświadczeń religijnych, ale dla budowania Kościoła i głoszenia Ewangelii.

„Charyzmaty są darem dla misji. To właśnie Słowo Boże kształtuje uczniów Chrystusa i czyni ich wiarygodnymi świadkami Ewangelii. Dobrym przykładem jest *Caritas* – tam również, w służbie ubogim, która jest bardzo ważna, często cicha, powinniśmy otwierać się na charyzmaty Ducha Świętego. Bo pomoc ubogim bez Ducha Świętego to tylko filantropia, a z Duchem Świętym to miłość” – zauważył biskup pomocniczy legnicki.

Ks. Paweł Rytel Andrianik, Natalia Pieśniewska – Kościół i Hospicjum św. Stanisława BM w Rzymie
<https://www.vaticannews.va/pl/papiez/news/2026-05/papiez-leon-xiv-do-charyzmaty-charyzmaty-ruch-charyzmatyczny.html>

Oazowicze posłani na wakacyjne rekolekcje i misję do Kenii

Podczas Diecezjalnej Oazy Matki Ruchu Światło-Życie Archidiecezji Wrocławskiej uczestnicy modlili się za dzieło oazowe i osoby zaangażowane w organizację letnich turnusów formacyjnych oraz misji w Afryce.

Diecezjalna Oaza Matka (DOM) jest corocznym wydarzeniem gromadzącym członków Ruchu Światło-Życie z terenu archidiecezji. Nawiązuje do Centralnej Oazy Matki odbywającej się w Krościenku nad Dunajcem w uroczystość Zesłania Ducha Świętego. Jak podkreślił diecezjalny moderator ruchu ks. Radosław Rotman, spotkanie ma wymiar modlitwy o moc Ducha Świętego dla wszystkich podejmujących posługę podczas wakacyjnych rekolekcji.

– To moment podobny do ewangelicznego rozesłania uczniów przez Jezusa. Najpierw gromadzimy się przy Chrystusie, a następnie zostajemy posłani do konkretnej misji – zaznaczył kapłan.

W czasie liturgii przedstawiciele diakonii rekolekcyjnych otrzymali świece zapalone od świecy Oazy Wielkiej. W tradycji Ruchu Światło-Życie są one znakiem jedności wszystkich wspólnot oazowych oraz symbolem obecności Chrystusa i działania Ducha Świętego.

Tegoroczne wakacje będą dla wrocławskiej oazy czasem szczególnie intensywnym. Ruch przygotował 18 turnusów rekolekcyjnych adresowanych do różnych grup wiekowych i stanowych. W programie znalazły się rekolekcje dla dzieci, młodzieży, dorosłych, seniorów, a także rodzin i małżeństw Domowego Kościoła. Osoby odpowiedzialne za ich prowadzenie otrzymały podczas DOM-u błogosławieństwo i zostały oficjalnie posłane do swojej posługi.

Szczególnym wydarzeniem tegorocznego spotkania było również wręczenie krzyży misyjnych sześciu osobom – trzem małżeństwom należącym do Domowego Kościoła. Zostały one posłane do Kenii, gdzie będą prowadzić rekolekcje i dzielić się doświadczeniem formacji oazowej.

– Diecezjalna Oaza Matka jest nie tylko przygotowaniem do wakacyjnej działalności rekolekcyjnej, ale także wyrazem odpowiedzialności za ewangelizację – przyznaje ks. Rotman.

Tegoroczne posłanie do Kenii stało się widocznym znakiem misyjnego zaangażowania Ruchu Światło-Życie, którego członkowie podejmują posługę zarówno w Polsce, jak i poza jej granicami.

15 czerwca 2026 | mraj | Wrocław © ® | <https://www.ekai.pl/oazowicze-poslani-na-wakacyjne-rekolekcje-i-misje-do-kenii/>

Majowa Sobota Misyjna w Krakowie-Łagiewnikach

Majowa Sobota Misyjna przypadła w roku bieżącym 16 maja w przeddzień Uroczystości Wniebowstąpienia Pańskiego i w święto Andrzeja Boboli, jezuitę, Patrona Polski, męczennika za wiarę katolicką i misjonarza. Papież Pius XII poświęcił św. Andrzejowi Boboli encyklikę *Invicti athletae Christi* („Niezwyciężony bohater Chrystusowy”), która jest jedyną w historii Kościoła powszechnego poświęconą tylko jednemu świętemu, Andrzejowi Boboli SJ.

W Światowym Centrum Kultu Bożego Miłosierdzia w Krakowie-Łagiewnikach wierni modlili się w Papieskiej Intencji na maj: „Módlmy się, aby wszyscy – od dużych producentów po drobnych konsumentów – unikali marnowania żywności i dążyli do zapewnienia każdemu dostępu do pożywienia dobrej jakości”.

W ufnej modlitwie dziękowaliśmy za stulecie posługi prowincji Towarzystwa Jezusowego w Polsce i prosiliśmy o opiekę Bożą dla Ojców Jezuitów za wstawiennictwem św. Andrzeja Boboli. Warto tutaj wspomnieć, że z okazji Jubileuszu stulecia powstania Prowincji Południowej i Wielkopolsko-Mazowieckiej Towarzystwa Jezusowego w Polsce, przebywał w dniach 15–16 maja br. w Krakowie i Warszawie przełożony generalny Towarzystwa Jezusowego, o. Arturo Sosa SJ, pochodzący z Ameryki Łacińskiej wenezuelski duchowny.

Świętemu Andrzejowi Boboli polecaliśmy też w modlitwie naszą Ojczyznę. Prosiliśmy również o opiekę Matki Bożej Wspomożycielki Wiernych dla Kościoła w Chinach i o potrzebne łaski Boże dla Stowarzyszenia *Sinicum* im. Michała Boyma SJ – z okazji jubileuszu piętnastolecia działalności tego Stowarzyszenia. Modlitwa rozpoczęła się w Godzinie Miłosierdzia o 15:00, następnie została odmówiona – w kilku językach – Koronka do Miłosierdzia Bożego, Akt zawierzenia świata Miłosierdziu Bożemu, a potem była sprawowana Eucharystia, w Bazylice Miłosierdzia Bożego. Rozważania na Godzinę Miłosierdzia przygotował i podczas Mszy św. homilię głosił ks. dr hab. Bogdan Zbroja, wykładowca na Uniwersytecie Papieskim Jana Pawła II w Krakowie, pełniący również posługę duszpasterską w Bazylice Miłosierdzia Bożego. Liturgii Mszy św. przewodniczył ks. dr hab. Paweł Maciaszek, dyrektor Instytutu Dziennikarstwa *Ignatianum* w latach 2019–2022. W modlitwie uczestniczyła s. dr Aleksandra Huf SspS (werbistka), współzałożycielka Stowarzyszenia *Sinicum* im. Michała Boyma SJ, która została odznaczona Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, w Pałacu Prezydenckim w Warszawie, w maju 2025 r.

Siostra dr Aleksandra Huf modliła się podczas Koronki do Bożego Miłosierdzia i czytała lekcję podczas Mszy św.; przed czytaniem lekcji zwróciła się z prośbą do pielgrzymów o modlitwę za katolików w Chinach. Dowiedziałam się od s. Aleksandry, że w trzech miejscach w Chinach są relikwie I stopnia św. Siostry Faustyny, odmawiana jest Koronka do Miłosierdzia Bożego po chińsku, a w wielu miejscach jest obraz Jezusa Miłosiernego. Został też przetłumaczony przez ojca Artura Wardęgę SJ, byłego długoletniego misjonarza w Chinach i na Tajwanie, „Dzienniczek” na język chiński. Papież Benedykt XVI w Liście do katolików w Chinach, który podpisał w Uroczystość Zesłania Ducha Świętego w trzecim roku swego pontyfikatu (Rzym, 27 maja 2007 r.), napisał m.in.: „Kościół, mając zawsze i w każdym miejscu charakter misyjny, jest wezwany do głoszenia Ewangelii i dawania świadectwa. Również Kościół w Chinach musi odczuć w swym sercu misyjny zapal swego Założyciela i Mistrza. Jan Paweł II, zwracając się na Górze Błogosławieństw do młodych pielgrzymów w Roku Świętym 2000, powiedział: «w chwili wniebowstąpienia Jezus pozostawił uczniom misję i taką obietnicę: *Dana mi jest wszelka władza w niebie i na ziemi. Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody. (...) A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni aż do skończenia świata*» (Mt 28, 18–20)”. O. Artur Wardęga SJ, tłumacz „Dzienniczka”, powiedział, że katolicy w Chinach bardzo ucieszyli się Listem Benedykta XVI, poczuli, że nie są osamotnieni i jako Kościół lokalny mają wsparcie Papieża i Kościoła powszechnego. Światowy Dzień Modlitw za Kościół w Chinach ustanowił w 2007 roku Papież Benedykt XVI, podając konkretny dzień – 24 maja, wspomnienie liturgiczne NMP Wspomożycielki Wiernych. W tym szczególnym dniu katolicy całego świata jednoczą się w modlitwie z Kościołem w Chinach, gdzie wierni są represjonowani i prześlani-

dowani. W tym roku Światowy Dzień Modlitw za Kościół w Chinach przypadł w Uroczystość Zesłania Ducha Świętego, 24 maja.

Nasz wielki Rodak, św. Jan Paweł II, podpisał encyklikę o Duchu Świętym *Dominum et Vivificantem* („Pan i Ożywiciel”) w Uroczystość Zesłania Ducha Świętego, w ósmym roku pontyfikatu, 18 maja 1986 r., w 66. rocznicę swoich urodzin. W tym roku przypada 40. rocznica ogłoszenia tej encykliki, o czym wspomniał Papież Leon XIV podczas audiencji generalnej w Watykanie, 20 maja br.

W Sobotę Misyjną, podczas modlitwy, w pobliżu ołtarza znajdowała się dekoracja przestawiająca Matkę Bożą Wspomożycielkę Wiernych z sanktuarium maryjnego z Sheshan, która jest Patronką Kościoła katolickiego w Chinach.

Agata Schönborn, Akademicki Ruch Misyjny i Wspólnota Akademicka Jezuitów „WAJ”

Spotkanie Apostolatu Ochothników Cierpienia z całej diecezji zielonogórsko-gorzowskiej w Grodowcu

Do sanktuarium Matki Bożej Jutrzenki Nadziei w Grodowcu przybyli 17 maja br. przedstawiciele Apostolatu Ochothników Cierpienia – wspólnoty założonej przez bł. Luigiego Novarese, skupiającej osoby chore, cierpiące i z niepełnosprawnościami, pragnące aktywnie uczestniczyć w życiu Kościoła. Data spotkania nie była przypadkowa – właśnie 17 maja przypada rocznica oficjalnego powstania Centrum Ochothników Cierpienia, utworzonego przez włoskiego kapłana.

– To właśnie tego dnia ks. Novarese doświadczył cudownego uzdrowienia z ciężkiej choroby. Wydarzenie stało się dla niego znakiem Bożej opieki i początkiem drogi, która doprowadziła do powstania Centrum Ochothników Cierpienia – wyjaśnia s. Ewa Figura SOdC z Cichych Pracowników Krzyża.

Apostolat istnieje na świecie już od 79 lat, natomiast w naszej diecezji działa od 1987 roku. – Każdego roku staramy się godnie uczcić ten dzień, dziękując Panu Bogu za charyzmat tego dzieła oraz za wszystkich ludzi, których ono jednoczy – wyjaśnia s. Ewa. – W uroczystej Mszy św., a następnie wspólnym spotkaniu braterskim, uczestniczyli członkowie Centrum Ochothników Cierpienia, ich rodziny, przyjaciele oraz wspólnota Cichych Pracowników Krzyża. Obecny był również ks. Wojciech Grzegorek, który jest odpowiedzialny za to dzieło na świecie – dodaje.

Wspólnota wybrała Grodowiec nie przypadkowo. Tu od wieków przybywają pielgrzymi z całej Ziemi Głogowskiej i nie tylko. – Chcieliśmy pokłonić się Matce Bożej Jutrzence Nadziei oraz zawierzyć Jej nasze życie, cierpienia i posługę. Zostaliśmy bardzo ciepło i serdecznie przyjęci przez kapłanów posługujących w sanktuarium, na czele z ks. kustoszem Radosławem Horbatowskim, który jest także asystentem kościelnym Centrum Ochothników Cierpienia – wyjaśnia siostra.

Apostolat Ochothników Cierpienia gromadzi osoby chore, cierpiące i niepełnosprawne, które świadome swoich obowiązków wynikających z chrztu św., pragną aktywnie uczestniczyć w życiu Kościoła. – Ofiarują one swoje cierpienie jako wynagrodzenie za grzechy świata oraz w intencji nawrócenia grzeszników, podejmując również działalność duszpasterską i apostolską wobec innych osób cierpiących – wyjaśnia siostra bezhabitowa. – Człowiek chory i niepełnosprawny powinien odkryć swoje powołanie oraz misję w Kościele, rodzinie i społeczeństwie. Pomocą w tym są rekolekcje, modlitwa oraz rozważanie orędzi Matki Bożej z Lourdes i Fatimy. Pragnieniem ks. Luigiego Novarese było, aby osoby chore zrozumiały, że ich cierpienie ma sens i ogromną wartość duchową, a także odkryły, że ich szczególnym powołaniem jest ofiarowanie go Bogu za Kościół i cały świat – dodaje.

Małe grupy modlitewne Centrum Ochothników Cierpienia działają m.in. w Głogowie, Gaworzycach, Zielonej Górze, Zawadzie, Szprotawie, Kostrzynie nad Odrą. – Modlitewnie wspiera nas również grupa osób chorych i cierpiących z Gorzowa Wielkopolskiego. I wiele osób, które poznały ten charyzmat, będąc na turnusach rehabilitacyjno-rekolekcyjnych w Domu „Uzdrowienie Chorych” w Głogowie i w cichości swojego domu ofiarują swoje cierpienie w intencjach Kościoła – tłumaczy s. Ewa.

W grodowieckim sanktuarium znajduje się łaskami słynąca gotycka figura Maryi wykonana prawdopodobnie ok. 1590 roku, która czczona jest przez pielgrzymów jako Jutrzenka Nadziei. „Reprezentuje ona typ przedstawienia Maryi, określane w sztuce jako «Maryja Służebnica w świątyni». Przedstawia ona Maryję frontalnie, w lekkim kontrapoście. Ukazana jest w pozie modlitwnej, z charakterystycznym ujęciem złożenia dłoni do modlitwy. Smukłą sylwetkę Maryi okrywa długa, obcisła suknia, która spadając na stopy tworzy kilka fałd. Spod sukni wystaje część stopy lewej nogi. Długie, luźno spadające na plecy włosy oplata i podtrzymuje wałeczek. Na głowie Maryi znajduje się korona. Twarz Maryi posiada cechy charakterystyczne dla sztuki gotyckiej: wypukłe czoło, lekko wystające policzki, mały podbródek oraz migdałowe oczy z wyraźnie podkreślonymi łukami i brwiami” – czytamy na stronie grodowieckiej parafii.

kk | Grodowiec © | <https://www.ekai.pl/spotkanie-apostolatu-ochotnikow-cierpienia-z-calej-diecezji-zielonogorsko-gorzowskiej-w-grodowcu/>

Jasna Góra: 200-lecie Kół Różańcowych

Miliony osób w Polsce i dziesiątki milionów na świecie są w Kołach Żywego Różańca. Codziennie modlą się jednym dziesiątkiem różańca, otrzymując łaski, które spływają na odmawiających cały różaniec. Obchodom 200-lecia Kółek Różańcowych przewodniczył na Jasnej Górze Nuncjusz Apostolski w Polsce, abp Antonio Guido Filipazzi.

W różańcu rozważamy Chrystusa, w Eucharystii Go przyjmujemy

„W różańcu rozważamy Chrystusa, w Eucharystii zaś przyjmujemy Go realnie obecnego. Dlatego autentyczny różaniec zawsze prowadzi do bardziej intensywnego życia eucharystycznego: do uczestnictwa we Mszy Świętej przeżywanej z wiarą, do adoracji, częstej spowiedzi i Komunii Świętej przyjmowanej jako prawdziwe spotkanie z Panem” – wskazał Nuncjusz Apostolski w Polsce.

„Prośmy więc Pana przez wstawiennictwo Najświętszej Maryi Panny, aby Żywy Różaniec trwał i rozwijał się dzięki wierności i wytrwałości swoich członków. Niech uczy wytrwałości w każdej sytuacji życiowej i wyprasza wszystkim, zwłaszcza młodym, łaskę świętej wierności” – powiedział abp Filipazzi.

Błogosławiona Paulina Jaricot z Francji zakładała Kółka Różańcowe

Pielgrzymkę, która odbyła się 6 czerwca br., poprzedzał 3. Ogólnopolski Kongres Różańcowy. Jego uczestnicy w szczególny sposób wspominali postać bł. Pauliny Jaricot, która żyjąc w dziewiętnastowiecznej Francji rozpropagowała Koła Różańcowe.

Ks. Jacek Gancarek, krajowy moderator Żywego Różańca, wyjaśnił, że bł. Paulina Jaricot po widzeniu Pana Jezusa przekonana była, że odmawiając dziesiątkę różańca i pozostając w łączności z Kołem Żywego Różańca, można otrzymać łaski, które spływają na odmawiających cały różaniec. „I to na tym polega właśnie fenomen tej modlitwy” – wyznał.

„Głównie mówimy o jej dziełach, czyli Papieskich Dziełach Misyjnych i Żywym Różańcu, ale zostawiła nam też świadectwo swojego życia” – powiedziała s. Emanuela Stachurska, loretanka, sekretarz Zarządu Żywego Różańca, sekretarz miesięcznika „Różaniec”.

Różaniec i Jasnogórskie Śluby Narodu

Pielgrzymów zgromadzonych na jasnogórskich Błoniach przywitał przeor klasztoru, o. Grzegorz Prus. Przypomniawszy, jak aktualne pozostają Jasnogórskie Śluby Narodu, których 70. rocznicę obchodzimy w tym roku. Dziękował też pielgrzymom za ich wytrwałą modlitwę różańcową, a także – za liczną obecność na pielgrzymce, która również jest świadectwem dla innych.

Maria Kopacka-Fornal | Jasna Góra News |
<https://episkopat.pl/doc/247982.Jasna-Gora-200-lecie-Kolek-Rozancowych-miliony-czlonkow>

Wilno: polscy Rycerze Kolumba na Kongresie Miłosierdzia

Modlitwa, braterstwo ponad granicami i wsparcie dla rozwijających się struktur zakonu na Litwie – tak polska delegacja Rycerzy Kolumba przeżyła Światowy Apostolski Kongres Miłosierdzia w Wilnie. Sebastian Izdebski z Rady im. bł. ks. Michała Sopoćki przy Sanktuarium Bożego Miłosierdzia w Krakowie-Łagiewnikach podkreśla, że spotkanie ukazało jedność Rycerzy z Polski, Litwy i Ukrainy. Pobyt w Wilnie był też okazją do przypomnienia, że miłosierdzie wyrasta z osobistej więzi z Chrystusem.

Blisko św. Faustyny

Z Polski do Wilna przyjechało kilkunastu Rycerzy, m.in. z Krakowa, Radomia i Brodnicy. W kongresie uczestniczyli również Rycerze z Ukrainy, m.in. ze Lwowa i Iwano-Frankiwska. „Mieszkaliśmy w niezwykłym miejscu, tuż przy ostatnim zachowanym domu św. Faustyny na Antokolu, gdzie powstawał Dzienniczek” – mówi w rozmowie z *Vatican News* Sebastian Izdebski. Jak podkreśla, obecność obrazu Jezusa Miłosiernego i świadomość historii tego miejsca zrobiły na uczestnikach szczególne wrażenie.

Procesja i kongres

Rycerze uczestniczyli w konferencjach, spotkaniach i warsztatach. Ważnym wydarzeniem była Msza święta na Placu Katedralnym, a potem procesja Bożego Ciała do czterech kościołów. W jej trakcie Rycerze z Polski nieśli wizerunek Najświętszego Serca Pana Jezusa. Procesja zakończyła się na Wzgórzu Zbawiciela, w pobliżu ruin dawnego kościoła Najświętszego Serca Pana Jezusa. Ważnym punktem obecności Rycerzy było także wyświetlenie na głównej scenie filmu „Najświętsze Serce” oraz zaprezentowanie wspólnoty w dniu poświęconym konkretnym działom miłosierdzia. Wówczas polscy przedstawiciele mówili o działalności Zakonu.

Wsparcie dla Litwy

Bracia z Polski wspierali też Rycerzy Kolumba na Litwie, którzy od dekady budują tam swoje struktury. Na Placu Ratuszowym działał namiot rycerski, gdzie można było porozmawiać o działalności Zakonu, pomodlić się przy relikwiach bł. ks. Michaela McGivneya oraz otrzymać materiały informacyjne. „Byliśmy tam po to, by dać wyraz braterskiej solidarności. Chcieliśmy pokazać siłę naszej organizacji i zapewnić braci z Litwy, że mogą na nas liczyć” – podkreśla Izdebski. Szczególnym momentem była ceremonia przyjęcia nowych Rycerzy w kościele Świętych Piotra i Pawła na Antokolu. „Nasz udział w tej uroczystości był znakiem jedności z nimi” – mówi.

Miłosierdzie w praktyce

Przesłanie kongresu jest bliskie codziennej działalności Rycerzy Kolumba. „Nasza pierwsza zasada to miłosierdzie. Od lat jesteśmy znani z tego, że pełnimy dzieła miłosierdzia” – zaznacza Sebastian Izdebski, wymieniając pomoc ubogim, ofiarom wojny i sierotom. W Wilnie Rycerze rozmawiali też z metropolitą krakowskim, kard. Grzegorzem Rysiem, który przypominał, że miłosierdzie nie może nie być poprzedzone osobistą więzią z Jezusem.

Taką służbą jest wsparcie Rycerzy dla Hospicjum bł. Michała Sopoćki w Wilnie, prowadzonego przez s. Michaelę Rak. Rada z Łagiewnik, wraz z radą z Brodnicy, od lat pomaga tej placówce. Jak zaznacza Izdebski, obecność polskich Rycerzy Kolumba w Wilnie nie była przypadkowa. Wśród uczestników kongresu byli także ci, którzy od lat wspierają miejscowe hospicjum bł. Michała Sopoćki i w ten sposób na co dzień służą osobom najsłabszym i najbardziej potrzebującym.

Karol Darmoros | <https://www.vaticannews.va/pl/kosciol/news/2026-06/wilno-polscy-rycerze-kolumba-na-kongresie-milosierdzia.html>

Katolickie Stowarzyszenie *Civitas Christiana* Wręczono 79. Nagrodę im. Włodzimierza Pietrzaka

Anna Rastawicka, Janusz Rosikoń oraz Teatr Klasyki Polskiej zostali laureatami 79. Nagrody Katolickiego Stowarzyszenia „Civitas Christiana” im. Włodzimierza Pietrzaka. Podczas uroczystej gali, która odbyła się 17 czerwca br. w dawnym Pałacu Prymasowskim w Warszawie, wyróżniono osoby i instytucję, których działalność stanowi świadectwo odpowiedzialności za kulturę, pamięć i dziedzictwo chrześcijańskie.

Uroczystość wręczenia najstarszego w Polsce wyróżnienia przyznawanego przez instytucję niepaństwową zgromadziła przedstawicieli świata kultury, Kościoła, mediów i życia społecznego. Wśród gości obecni byli członkowie Kapituły Nagrody z jej przewodniczącym bp. Michałem Janochą na czele, bp Andrzej Dziuba i Prezes Zarządu Katolickiego Stowarzyszenia „Civitas Christiana” oraz sekretarz Kapituły Maciej Szebietowski, laureaci poprzednich edycji; przewodnicząca Rady Nadzorczej Katolickiego Stowarzyszenia „Civitas Christiana” Anna Rybak; Prezes Zarządu Grupy INCO

S.A. Sławomir Józefiak; Prezes Zarządu Fundacji Civitas Christiana Estera Ryczek; Agnieszka Kołodyńska, Odpowiedzialna Generalna Instytutu Prymasa Wyszyńskiego; ks. Leszek Gęsiak, rzecznik Konferencji Episkopatu Polski; o. Stanisław Tasiemski z Katolickiej Agencji Informacyjnej; Aneta Liberacka, redaktor naczelna stacji7.pl; Grzegorz Górny; ks. dr hab. Rafał Bednarczyk, dziekan Wydziału Teologicznego UKSW; ks. kan. ppłk dr Rafał Kaniecki, Kanclerz Kurii Biskupiej Ordynariatu Polowego oraz ks. dr Dariusz Wojtecki, krajowy asystent kościelny Katolickiego Stowarzyszenia „Civitas Christiana”.

Gałę poprowadziła dziennikarka, Agata Konarska, która przypomniła słowa Patrona Nagrody: „Trzeba stawać po stronie wartości, nawet gdy są w odwrocie – bo właśnie wtedy najbardziej potrzebują świadków”. Uroczystość otworzył Prezes Katolickiego Stowarzyszenia „Civitas Christiana”, Maciej Szebietowski, przypominając znaczenie nagrody noszącej imię Włodzimierza Pietrzaka – pisarza, krytyka literackiego i żołnierza Powstania Warszawskiego, którego życie pozostaje symbolem służby Bogu, Ojczyźnie i kulturze.

„Jako środowisko Katolickiego Stowarzyszenia „Civitas Christiana”, mówiąc za patronem nagrody Włodzimierzem Pietrzakiem, uważamy, że wiara ma sens i zdajemy sobie sprawę, wierzymy, jesteśmy przekonani, że świadectwo, codzienne świadectwo postawy, życia laureatów tej nagrody ma dużo większe znaczenie niż milion wypowiedzianych słów. Wierzymy, że to świadectwo, które jest udziałem laureatów tej nagrody, ma charakter uniwersalny, ponadczasowy, przekracza również różnice światopoglądowe, ideowe i ma wielkie znaczenie dla tego, co dziś i tego, co w przyszłości” – powiedział Maciej Szebietowski.

Nagroda im. Włodzimierza Pietrzaka należy do najważniejszych wyróżnień przyznawanych przez środowiska katolickie w Polsce. Od blisko ośmiu dekad honoruje osoby i instytucje, które swoją działalnością społeczną, edukacyjną i kulturalną wnoszą trwały wkład w rozwój dobra wspólnego oraz promocję wartości chrześcijańskich.

Pierwszą laureatką tegorocznej edycji została Anna Rastawicka. Kapituła doceniła jej świadectwo życia w duchu godności, odpowiedzialności i miłości Ojczyzny oraz wieloletnią działalność na rzecz zachowania i upowszechniania dziedzictwa bł. Stefana Wyszyńskiego. Laudację wygłosiła Izabela Tyras, dyrektor Instytutu Kultury Katolickiego Stowarzyszenia „Civitas Christiana”. „Bycie świadkiem życia, nauczania, posługiwania, ale i odchodzenia do domu Ojca bł. Prymasa Wyszyńskiego to wyjątkowe zadanie, do którego potrzeba wielkiego charyzmatu. I myślę, że Pan Bóg wyposażył Panią Annę w ten wyjątkowy dar. (...) Drugim obszarem (...) jest dawanie świadectwa pani Anny o wierności Panu Jezusowi na drodze życia konsekrowanego. (...) Trzeci obszar dawania przez panią Annę świadectwa to okazywanie miłości do ojczyzny, do Polski. To troska o jej

historię, jej dzisiaj i o jej jutro. Idea służby Kościołowi w Polsce, której wierny był prymas Wyszyński była i jest jej zawsze bliska” – wyjaśniła Izabela Tyras. Nagrody wręczali Maciej Szepietowski oraz bp Michał Janocha. Po odebraniu statuetki laureatka podziękowała za wyróżnienie:

„Tyle pięknych słów dzisiaj usłyszałam, że to już właściwie trzeba chyba tylko umrzeć, żeby nie popsuć tej laurki. Ale chciałabym jeszcze trochę pożyć, jeśli Bóg da. Właśnie po to, żeby móc nadal być świadkiem. To zawsze jest takie trudne, bo tak by się chciało przybliżyć tego człowieka, jakby uobecnić nie tylko jego nauczanie, ale tę jego wiarę, taką jego wielką mądrość, jego miłość do ojczyzny, która jednocześnie była odpowiedzialnością za człowieka”.

Nagrodę otrzymał również Janusz Rosikoń – fotograf, publicysta i wydawca, którego twórczość harmonijnie łączy sztukę z refleksją nad wiarą, a dorobek fotograficzny ukazuje duchowy wymiar kultury europejskiej i chrześcijaństwa. Laudację wygłosił bp Michał Janocha, przewodniczący Kapituły Nagrody i przewodniczący Rady KEP ds. Kultury i Ochrony Dziedzictwa Kulturowego. „Myślę, że Janusz Rosikoń poprzez swoją twórczość fotograficzną, reporterską i wydawniczą w jakiś sposób wpisuje się w to, co powiedział przed laty Jan Paweł II, że my dzisiaj żyjemy w czasach, w których kwestionowany jest Pan Bóg, w których kwestionowany jest Kościół, ale nikt nie kwestionuje kultury. A przecież kultura wyrasta z kultu i Janusz Rosikoń rozumie to doskonale i swoją twórczością daje temu świadectwo. Praca w tej dziedzinie jest myślę, że jakimś szczególnym darem i dla ciebie, i dla nas wszystkich czytelników twoich książek i albumów” – zaznaczył bp Janocha.

Dziękując za wyróżnienie, laureat nie krył wzruszenia i podzielił się wydawniczymi planami na przyszłość, dodając: „Jestem niezwykle zaszczycony tą nagrodą. (...) Chcę szczególnie podziękować mojej żonie za to, że w czasie stanu wojennego, kiedy było bardzo trudno i myślałem o zmianie zawodu, powiedziała: nie, masz być fotografem. Także, proszę Państwa, nadal nim jestem”.

W gronie laureatów znalazł się także Teatr Klasyki Polskiej. Kapituła wyróżniła instytucję za budowanie pomostu między narodowym dziedzictwem kulturowym a współczesnością, pielęgnowanie wrażliwości artystycznej widzów oraz promowanie wspólnoty opartej na kanonie polskiej kultury. Laudację wygłosił Wojciech Tomczyk, dramaturg, scenarzysta teatralny i filmowy, krytyk filmowy. „Przeżyciem teatralnym nazywam chwilową, dramatyczną bądź zabawną pauzę w naszej egzystencji. Przez kilka godzin jesteśmy kimś innym (...). To doskonały sposób na uświadomienie sobie, że nie jesteśmy sami na naszej planecie, że inni ludzie też istnieją. Takie przeżycie uświadamia nam też nasze ograniczenia. W ostatecznym rachunku może nas to nawet otworzyć na kulturę wysoką, co z kolei ratuje nas przed alienacją i pogrążaniem się w odmętach świata wirtualnego. I właśnie takie przeżycia oferuje swoim widzom Teatr Klasyki Polskiej. Chroni przed alienacją, osadza i formuje. Takie są dokonania Teatru Klasyki. Całkiem nieźle, jak na te kilka lat działalności” – powiedział laudator. Nagrodę odebrali przedstawiciele teatru: Jarosław Gajewski, dyrektor Teatru Klasyki Polskiej, zastępca dyrektora Piotr Duda oraz Dariusz Kowalski, zastępca Dyrektora ds. Artystycznych.

„Bardzo dziękujemy za tę nagrodę. Ona jest dla nas przede wszystkim ogromnym zobowiązaniem. Bardzo nas pokrzepia, ale chcemy jej sprostać. Zwłaszcza, gdy dostajemy ją w tak znakomitym towarzystwie Pani Anny i Pana Janusza. Wasze postacie już dzisiaj są dla nas wyzwaniem – zaznaczył Jarosław Gajewski.

Po części oficjalnej uczestnicy wysłuchali koncertu Mileny Sołtys-Walosik z towarzyszeniem dr Eweliny Markiel. Muzyczne zwieńczenie gali stało się dopełnieniem wieczoru poświęconego ludziom, którzy poprzez swoją pracę przypominają, że kultura pozostaje przestrzenią odpowiedzialności za człowieka, wspólnotę i przekazywane kolejnym pokoleniom wartości.

Tegoroczna edycja Nagrody im. Włodzimierza Pietrzaka po raz kolejny potwierdziła aktualność przesłania jej patrona – że kultura, pamięć i służba dobru wspólnemu wymagają nie tylko talentu, ale również odwagi i wierności wartościom.

Fot. Marta Karpińska | <https://e-civitas.pl/home/pl/aktualnosci/wreczono-79-nagrade-im-wlodzimierza-pietrzaka>

O współpracy świeckich i kapłanów oraz osób życia konsekrowanego

Rozmowa z założycielami Spotkań Małżeńskich

Punktem wyjścia jest równość sakramentu małżeństwa i kapłaństwa jako znaków łaski Bożej udzielonych do różnych powołań. Potrzebujemy siebie nawzajem z całkowitą świadomością odrębności szczególnych funkcji w Kościele – podkreślają Jerzy i Irena Grzybowski, założyciele inicjatywy Spotkań Małżeńskich, którzy od blisko pięćdziesięciu lat posługują małżonkom. W rozmowie z KAI opowiadają o tym, jak w praktyce może wyglądać partnerska współpraca świeckich, kapłanów i osób życia konsekrowanego w Kościele.

Anna Rasińska (KAI): Dużo mówi się o potrzebie dobrej współpracy świeckich i kapłanów oraz osób życia konsekrowanego w Kościele. Jak wygląda ta współpraca na przykładzie Spotkań Małżeńskich?

Jerzy Grzybowski: W Spotkaniach Małżeńskich duchowość stowarzyszenia kształtują małżeństwa we współpracy z kapłanami i osobami życia konsekrowanego. Podczas rekolekcji para małżeńska i kapłan tworzą swoiste *trio*: małżonkowie dzielą się świadectwem dialogu w swoim małżeństwie i wiary, a kapłan doświadczeniem dialogu z ludźmi, wśród których żyje, odwołując się do Biblii i nauki Kościoła.

Podczas rekolekcji para małżeńska i kapłan tworzą swoiste *trio*: małżonkowie dzielą się świadectwem dialogu w swoim małżeństwie i wiary, a kapłan doświadczeniem dialogu z ludźmi, wśród których żyje, odwołując się do Biblii i nauki Kościoła. Punktem wyjścia jest równość sakramentu małżeństwa i kapłaństwa jako znaków łaski Bożej udzielonych do różnych powołań. Dlatego kapłan nie jest tu moderatorem ani opiekunem grupy, ale kapłanem-animatorem, działającym na równi z małżeństwami-animatorami.

Z czasem zauważyliśmy, że owocność rekolekcji rośnie wtedy, gdy kapłan nie wygłasza ogólnego pouczenia, ale mówi także o swoim doświadczeniu. Kiedy uczestnicy słyszą, że ksiądz mówi o sobie, o swoich relacjach, trudnościach i uczuciach, rośnie ich zaufanie do niego. Dlatego przygotowując rekolekcje, dbamy o to, by każdy temat dotyczący dialogu był odnoszony nie tylko do życia małżeńskiego, ale także do życia kapłańskiego.

Irena Grzybowska: Bardzo ważne jest wspólne przygotowanie wypowiedzi. Chodzi o to, by były one konkretne, na temat, bez dłużyzn, moralizowania i ogólników. Małżeństwa mogą zwracać uwagę kapłanom na sposób ich wypowiedzi, a kapłani pomagają świeckim zwłaszcza tam, gdzie pojawiają się kwestie teologiczne. To wzajemne korygowanie się jest jednym z praktycznych wymiarów naszej współpracy.

Jak księża reagowali na takie wspólne przygotowanie?

Jerzy Grzybowski: Bardzo różnie. Niektórzy cieszyli się, że będą wiedzieli, co mają powiedzieć małżeństwom, wręcz oczekiwali i oczekują nadal od małżeństw-animatorów konkretnych wypowiedzi. Słyszeli na ogół to samo: „Mów o sobie”. Dla niektórych było to jednak trudne.

Kiedyś jeden z młodych kapłanów skomentował to wspólne przygotowanie słowami: „Od czasu jak skończyłem seminarium, nie zdarzyło się, żeby ktoś mi sprawdzał kazanie, a tu w dodatku to kazanie sprawdzają mi świeccy”. Było to dla tego księdza trudne, ale zobaczył tego wartość, owoce. Pamiętam innego kapłana, który skomentował taką współpracę, kręcąc głową: „Nas w seminarium uczono inaczej, ale mi się to podoba”.

Jakie są owoce takiego podejścia?

Irena Grzybowska: Takie świadectwa kapłanów pomagają małżeństwom w większej szczerości i otwartości w dialogu w swoich związkach. Natomiast świadectwo zaangażowania małżonków w ich własny dialog inspirowało kapłanów uczestniczących, alumnów i siostry zakonne do zaangażowania się we własny dialog.

Warto podkreślić, że osoby duchowne pracujące na co dzień wśród małżeństw lub do takiej pracy przygotowujące się, stykają się na weekendzie w wyjątkowy sposób z życiem i problemami ludzi, do których są posłani. Uczymy się wiele od siebie nawzajem.

Czyli potrzebna jest zmiana mentalności.

Jerzy Grzybowski: Taka współpraca owocuje zmianą mentalności zarówno małżeństw, jak i kapłanów. Dla wielu małżeństw takie rekolekcje to pierwsza okazja do nowego, bardziej osobowego spojrzenia na kapłanów, z którymi miały one do tej pory kontakt tylko „od ołtarza” lub „urzędowy” – w kancelarii parafialnej. To tworzy zaufanie. Zmienia nadszarpnięty, szczególnie ostatnio, ogólny wizerunek kapłanów.

Zmiana mentalności kapłanów polega na zobaczeniu przez nich ludzi świeckich nie tylko jako „lud Boży”, któremu mają służyć, ale jako współtowarzyszy drogi do zbawienia. Jako partnerów w tej wędrówce. Kościół zwraca uwagę, by kapłani nie traktowali wiernych „z góry”, ale jak braci i siostry w Chrystusie. Nasza współpraca w Spotkaniach Małżeńskich umacnia taką postawę. Niedawno jeden z diakonów po uczestniczeniu w Spotkaniach Małżeńskich powiedział: „Pogłębiłem dzięki wam moją relację z Chrystusem. Poczułem, że mam w was braci, siostry, matki i ojców. Dlatego warto było być tu. Owoce zobaczę w przyszłości. Wierzę, że Pan Bóg dał mi tego doświadczyć, bo będzie mi to potrzebne w przyszłości”.

Irena Grzybowska: Pytaliśmy o to samo małżeństwa. Usłyszeliśmy m.in.: „Dzięki obecności kapłana poczułem się umocniony w przeświadczeniu, że uczestniczę w dziele Bożym. Dodaje mi to odwagi w moim dzieleniu się życiem z innymi. To bardzo podpira i umacnia moją słabą wiarę”.

„Otwartość kapłana i jego dzielenie się swoimi trudnościami pomogło mi otworzyć się na moją żonę w naszym dialogu. Kapłan, który ma odwagę mówić o sobie, oznacza, że ma do nas zaufanie. Tym samym ja zacznę mieć zaufanie do niego”.

Kapłan reprezentuje Chrystusa przede wszystkim przy ołtarzu i w konfesjonale. Poza tym jest bratem, przyjacielem. Tej przyjaźni potrzebuje. Kapłani potrzebują bycia zrozumianymi, potrzebują czasem wyjścia poza własne środowisko. To jest dla nich niesłychanie twórcze, odświeżające. Tak jak dla nas, świeckich, budująca jest osobowa więź z kapłanami.

Wygląda na to, że jesteście sobie nawzajem bardzo potrzebni.

Jerzy Grzybowski: Tak, potrzebujemy siebie nawzajem z całkowitą świadomością odrębności szczególnych funkcji w Kościele. Przypomina mi się siostra zakonna, która po uczestniczeniu w rekolekcjach Spotkań Małżeńskich powiedziała, że tak jak małżeństwa mówią, że świadectwo kapłana pomaga im iść za Chrystusem, tak jej pomaga iść za Chrystusem świadectwo małżeństw. Wierność małżeńska może być umocnieniem dla wierności kapłana i siostry zakonnej. Dodajmy, że wiele sióstr zakonnych poczuło po tych rekolekcjach dowartościowanie siebie jako osób, jako podmiotów w swojej wspólnotie i w Kościele.

To, co Państwo mówią, brzmi bardzo optymistycznie. Czy jednak podobnie wygląda sytuacja we wszystkich ruchach?

Irena Grzybowska: Spotkania Małżeńskie są z założenia ruchem poza parafialnym, chociaż często funkcjonują przy konkretnych parafiach. Są tzw. prywatnym stowarzyszeniem wiernych, które daje możliwość wyboru kapłanów jako tzw. doradców duchowych. Wybierani są kapłani, którzy dobrze rozumieją duchowość, charyzmat i misję naszego Stowarzyszenia. Jednakże wiele ruchów nie ma takich możliwości. Funkcjonuje przy parafii, gdzie jeden kapłan jest często „opiekunem” kilku ruchów. Jest na ogół mianowany przez proboszcza, albo sam proboszcz jest tym opiekunem. Nie wchodzi w charyzmat żadnego z nich, nie wykazuje większego zainteresowania duchowością wspólnoty. W związku z tym w niektórych wspólnotach kapłani są traktowani instrumentalnie jako ci, którzy odprawią msze, posiedzą, albo nie, i pójdą do innych obowiązków. Wspólnoty cieszą się, jeżeli kapłan im – jak sami mówią – nie przeszkadza. Wywołuje to niezrozumienie, a nierzadko napięcia, bo świeccy oczekiwali by czegoś więcej.

Jakie warunki muszą być spełnione, aby ta współpraca dobrze funkcjonowała?

Jerzy Grzybowski: Przede wszystkim dialog oparty na zasadach pierwszeństwa słuchania przed mówieniem, rozumienia przed ocenianiem i dzielenia się przed dyskutowaniem. Potrzebne jest jasne postawienie sprawy. Uwolniłoby to kapłana od poczucia źle wypełnianego obowiązku, być może swoistego paternalizmu, a członków wspólnoty od oczekiwań, których kapłan nie jest w stanie spełnić.

Dodajmy jeszcze, że bardzo cenimy kapłanów, którzy są związani z różnymi ruchami i potrafią wejść w duchowość każdego z nich. Potrafią towarzyszyć tym wspólnotom. Wiele zależy od indywidualnej osobowości kapłana. Dobra współpraca świeckich z różnych wspólnot i kapłana może umacniać parafię jako wspólnotę wspólnot.

Warto też zauważyć, że współpraca świeckich i kapłanów inaczej wygląda na wsi, a inaczej – w mieście. Jest też zróżnicowana w różnych częściach Polski. Nie można wzorców z Polski południowo-wschodniej przykładać do Polski zachodniej czy północnej.

Mówi się dziś o niebezpieczeństwie klerykalizacji świeckich i laicyzacji kapłanów. Jak Państwo postrzegają to zagrożenie?

Irena Grzybowska: W obu przypadkach zagrożenie polega na powierzchownym traktowaniu swoich obowiązków i utracie tego, co najważniejsze: osobowej więzi z Bogiem. Nie jest klerykalizacją świeckich dzielenie się doświadczeniem wiary, podobnie jak nie jest laicyzacją kapłana jego obecność np. w drużynie sportowej czy harcerskiej. Problem zaczyna się wtedy, gdy świeccy służą instytucji kościelnej kosztem więzi z Bogiem lub życia rodzinnego, a kapłani wchodzą w świeckie dziedziny życia, zostawiając *sacrum* „w progach kościoła”.

Jerzy Grzybowski: Współpraca małżeństw i kapłanów w Spotkaniach Małżeńskich umacnia zarówno powołanie kapłańskie i zakonne, jak i małżeńskie. Pomaga w tym dialog oparty na słuchaniu przed mówieniem, rozumieniu przed ocenianiem, dzieleniu się przed dyskutowaniem oraz przebaczeniu. W takim partnerstwie nie ma miejsca na klerykalizm ani laicyzację, choć czasem trzeba nad tym pracować. Doświadczenie rekolekcji pokazuje, że taka współpraca pomaga małżonkom ocalić związek, wrócić do Boga i Kościoła, a niektórym kapłanom daje nowe spojrzenie na duszpasterstwo, a czasem także umocnienie w kapłaństwie.

Rozmawiała Anna Rasińska | Warszawa © © | <https://www.ekai.pl/o-wspolpracy-swieckich-i-kaplanow-oraz-osob-zycia-konsekrowanego-rozmowa-z-zalozycielami-spotkan-malzenskich/>

775-lecie Szkaplerza

Tegoroczne uroczystości odpustowe Matki Bożej z Góry Karmel 16 lipca i 28. Ogólnopolskie Spotkanie Rodziny Szkaplerznej 18 lipca w Czernej k. Krakowa odbędą się pod tematycznym hasłem „Bycie uczniem-misjonarzem w Rodzinie Szkaplerznej”. W tym roku przypada 775-lecie objawień Matki Bożej przekazującej szkaplerz karmelicie, świętemu Szymonowi Stock.

Klasztor Czerna – Klasztor Karmelitów Bosych w Czernej

W polskiej stolicy Karmelu – sanktuarium Matki Bożej Szkaplerznej w Czernej koło Krakowa – głównej uroczystości odpustowej 16 lipca z Mszą św. o godz. 11:00 przewodniczyć będzie o. Albert Wach OCD, prowincjał Krakowskiej Prowincji Zakonu Karmelitów Bosych. W sobotę, po uroczystości, tj. w tym roku 18 lipca, odbędzie się 28. Ogólnopolskie Spotkanie Rodziny Szkaplerznej – Bractwa Szkaplerznego i wszystkich noszących szkaplerz Maryi z Mszą św. o godz. 11:00, której przewodniczyć będzie ks. abp Andrzej Przybylski, metropolita katowicki.

Z serdecznymi pozdrowieniami i darem modlitwy

O. Włodzimierz Tochmański OCD, prowincjalny moderator Bractwa Szkaplerznego (Rodziny Szkaplerznej), członek Rady Programowej ORRK,

https://szkaplerz.pl/aktualnosci/index.php?function=show_all&no=232

Poniżej przedstawiamy zaproszenie o. Alberta Wacha OCD do uczestnictwa w tych uroczystościach.

**Zaproszenie
na 28. Ogólnopolskie Spotkanie Rodziny Szkaplerznej
Czerna, 18 lipca 2026 r.
775-lecie szkaplerza karmelitańskiego**

Drodzy Siostry i Bracia! Drodzy Moderatorzy, Animatorzy i Członkowie wspólnot Bractwa Szkaplerznego oraz wszyscy Członkowie Rodziny Szkaplerznej okryci szatą naszej Matki i Królowej!

Zapraszam Was serdecznie na doroczne, już po raz 28 obchodzone, Ogólnopolskie Spotkanie Rodziny Szkaplerznej, Bractwa Szkaplerznego i wszystkich noszących szkaplerz Maryi, w sobotę 18 lipca w polskiej stolicy Karmelu – sanktuarium Matki Bożej Szkaplerznej w Czernej k. Krakowa, które odbędzie się pod tematycznym hasłem „Bycie uczniem-misjonarzem w Rodzinie Szkaplerznej”.

W tym roku przypada 775-lecie objawień Matki Bożej, która przekazała św. Szymonowi Stock znak szkaplerz. Jako datę tego wydarzenia przyjmuje się rok 1251, a tradycja wskazuje na dzień 16 lipca i klasztor w Aylesford w Anglii. Św. Szymon Stock, generał karmelitów, prosił pokornie Maryję o pomoc i rozwiązanie trudnej sytuacji swego zakonu, w jakiej się znalazł po przybyciu z Ziemi Świętej do Europy. W Maryi karmelici widzieli swą główną Patronkę, Wspomożycielkę i nie zawiedli się. Maryja czczona jako Matka, Królowa i Ozdoba Karmelu, pośpieszyła Zakonowi z pomocą. Ukazać się miała św. Szymonowi, który modlił się do niej słowami karmelitańskiej antyfony: *Flos Carmeli – Kwiecie Karmelu*. Maryja, wskazując szkaplerz, powiedziała: „To będzie dla ciebie i dla wszystkich karmelitów przywilejem, kto w nim umrze, nie zazna ognia wiecznego”.

Nasze karmelitańskie spojrzenie na Maryję może być cennym darem dla całego Kościoła. „Dziewica Maryja, nasza Matka, Patronka i Siostra, jest z pewnością jednym z największych Bożych darów, którym – my karmelici i karmelici bosci – chcemy dzielić się w Kościele” – tak napisali wspólnie przełożeni generalni dwóch gałęzi Karmelu na 700-lecie szkaplerza.

Przypomnijmy sobie, jak godnie obchodzono takie uroczystości objawień 25 lat temu podczas 750-lecia Szkaplerza w 2001 r. pod przewodnictwem św. Jana Pawła II w Rzymie i polskiego Episkopatu w Czernej. Ileż wspaniałych owoców ewangelicznych wydały takie uroczystości: odnowiła się cała pobożność i duchowość szkaplerzna, tysiące ludzi prosiło o przyjęcie szkaplerza św., powstały – kanonicznie erygowane – dziesiątki wspólnot Bractwa Szkaplerznego, liczne powołania, książki i publikacje oraz zainteresowanie duchowością Karmelu i jego świętych. Jest za co dziękować Bogu i prosić o dalszy duchowy rozwój.

„Uczniowie-misjonarze” to temat tegorocznego programu duszpasterskiego Kościoła w Polsce. Karmel, Laikat Karmelitański, wspólnoty Bractwa Szkaplerznego, członkowie Rodziny Szkaplerznej oraz sympatycy Karmelu proszą Maryję, by wspomagała, uczyła oraz uformowała ich na uczniów-misjonarzy, którzy odziani szatą Maryi i pod Jej płaszczem opieki będą odważnie żyć duchem Ewangelii i głosić ją całemu dzisiejszemu światu. Nie można być uczniem Chrystusa bez dawania o Nim świadectwa, a równocześnie nie da się być misjonarzem Chrystusa bez stałego czerpania ze szkoły Chrystusa. Uczniem-misjonarzem Chrystusa trzeba się ciągle stawać. Tym bardziej aktualnie, wobec trudnych uwarunkowań i wezwań, które ujawniają się dziś w życiu osobistym, rodzinnym czy społecznym.

Drodzy Bracia i siostry, zapraszam Was – każdego, kto odziany jest szatą Maryi – do uczestnictwa w wielkim święcie Rodziny Szkaplerznej w sanktuarium Matki Bożej Szkaplerznej w Czernej w sobotę 18 lipca. Spotkanie rozpoczniemy jak zwykle o godz. 9:00 modlitwą i pieśnią, o godz. 10:00 wysłuchamy duchowej konferencji. O godz. 11:00 będzie uroczysta Msza św. dziękczynna, której przewodniczyć będzie i wygłosi homilię abp Andrzej Przybylski, metropolita katowicki.

W dalszej części będzie też agapa i wzajemne poznanie się, możliwość nabycia książek i dewocjonaliów, udziału w loterii misyjnej, możliwość przyjęcia szkaplerza św. przez tych, którzy jeszcze go nie przyjęli, adoracja Najświętszego Sakramentu, różaniec św., błogosławieństwo i rozesłanie (ok. godz. 15:30). Zapraszamy także przed łaskami słynący obraz Matki Bożej Szkaplerznej na cichą modlitwę serca.

Do dyspozycji pielgrzymów jest Dom Pielgrzyma z możliwością noclegu, księgarnią, nowoczesnymi multimedialnymi muzeami karmelitańskim i misyjnym, z kaplicą, salami kinową, dla dzieci i konferencyjną oraz dużą restauracją.

Serdecznie zapraszam na to spotkanie Kapłanów, Osoby Konsekwrowane, Wiernych Świeckich i moich Współbraci w powołaniu karmelitańskim. Do tych ostatnich zwracam się także z gorącym apelem: dołożmy wszelkich starań, aby informacja o tym wydarzeniu dotarła do szeregowego kręgu wiernych i zorganizujemy z naszych wspólnot grupowe przyjazdy do Czernej.

Niech kolejne czerneńskie spotkanie modlitewne stanie się dla wszystkich jego uczestników umocnieniem i drogowskazem na powikłanych drogach doczesności. Niech nie zabraknie tego dnia nikogo w sanktuarium czerneńskim, kto nosi Maryjny szkaplerz Karmelu, kto by nie przybył tutaj choćby duchem i sercem, włączając się w jeden wielki hymn uwielbienia.

o. Albert Wach OCD
Prowincjał

Sieć Organizacji Chrześcijańskich *ProMigrantes*

Ogólnopolska Rada Ruchów Katolickich otrzymała zaproszenie od Sieci Organizacji Chrześcijańskich *ProMigrantes* do włączenia się w jej działalność. Członkowie tej sieci piszą o sobie:

Jesteśmy siecią chrześcijańskich organizacji działających na rzecz osób z doświadczeniem migracji i uchodźstwa w Polsce. Łączy nas przekonanie, że przyrodzona godność każdego człowieka zobowiązuje nas do solidarności z tymi, którzy szukają bezpieczeństwa, godnych warunków do życia i nowego początku. Chcemy towarzyszyć ludziom w drodze — niezależnie od ich pochodzenia, języka czy historii życiowej.

Na co dzień wspieramy uchodźców i migrantów poprzez działania humanitarne w naszych organizacjach, m.in. naukę języka polskiego, pomoc materialną, prawną i psychologiczną, edukację, pomoc w znalezieniu pracy oraz integrację społeczną.

<https://promigrantes.org/2026/06/17/kim-jestesmy/>

Poniżej tekst listu skierowanego do ORRK.

*Szanowni Liderzy i Członkowie Ruchów Katolickich,
Drodzy Siostry i Bracia w Chrystusie,*

W Światowym Dniu Uchodźcy (20.06.2026) pragniemy podzielić się z Wami ważną inicjatywą. Z głębokiego przekonania, że przyrodzona godność każdego człowieka wzywa nas do ewangelicznej solidarności, powołaliśmy do życia Sieć Organizacji Chrześcijańskich *ProMigrantes* (www.promigrantes.org). Jako założyciele – Fundacja *Jesuit Refugee Service Poland*, Klub Inteligencji Katolickiej w Warszawie oraz Fundacja *Sant'Egidio Polska* – połączyliśmy siły, aby głos chrześcijan działających na rzecz migrantów i uchodźców w Polsce był lepiej słyszany, a nasze codzienne wysiłki bardziej zintegrowane.

Widzimy, że kwestie migracyjne coraz częściej stają się zarzewiem sporów, a z debaty publicznej znika język wartości, ustępując miejsca retoryce zagrożenia i podziału. Wierzimy, że jako ruchy katolickie mamy wspólny obowiązek, by wnosić w tę przestrzeń ewangeliczne świadectwo i przypominać, że za każdą statystyką stoi konkretny człowiek.

Serdecznie zapraszamy Wasze organizacje do dołączenia do Sieci *ProMigrantes*. Rada Ruchów Katolickich skupia ogromne bogactwo charyzmatów. Łącząc potencjał naszych środowisk, możemy skuteczniej dzielić się doświadczeniem w codziennej pomocy, silniej upominać się o ludzką godność w przestrzeni publicznej oraz wspólnie tworzyć społeczeństwo otwarte i bezpieczne dla wszystkich. Zapraszamy do kontaktu i wspólnego budowania przestrzeni, w której przybywający do nas bliscy mogą spotkać się z chrześcijańską życzliwością.

Pełną treść naszego oświadczenia oraz cele są na stronie: www.promigrantes.org

Z braterskim pozdrowieniem, w imieniu Sieci Organizacji Chrześcijańskich *ProMigrantes*
o. Dariusz Michalski SJ

Regina Pruszyńska
Wiceprzewodnicząca ORRK

Inspiracje do pracy ruchów i stowarzyszeń wynikające z kalendarza 2026 roku

Wydarzenia w Kościele powszechnym

135. rocznica ogłoszenia encykliki Leona XIII *Rerum novarum*

W tej encyklice Leon XIII – jako pierwszy papież – odniósł się do problemu nierówności społecznych, opisując prawa pracowników, godność pracy i odrzucając zarówno komunizm, jak i niekontrolowany kapitalizm. Leon XIII był twórcą katolickiej nauki społecznej.

Jubileusze:

- osiemsetlecie śmierci św. Franciszka z Asyżu
- trzechsetlecie kanonizacji i stulecie doktoratu kościelnego św. Jana od Krzyża
- dwóchsetlecie Żywego Różańca:
 - III Krajowy Kongres Różańcowy w Polsce
 - wydarzenia w diecezjach i parafiach
 - pielgrzymka do Lyonu – miejsca, gdzie działała bł. Paulina Jaricot
 - rekolekcje zawierzenia „Różaniec 33”, które zwieńczy oddanie Matce Bożej.

Wielka Nowenna przed Jubileuszem Odkupienia 2033

2026 rok to trzeci rok Wielkiej Nowenny przed Jubileuszem Odkupienia 2033. Jej celem jest odrodzenie duchowo-moralne i przygotowanie całego Kościoła w Polsce do Jubileuszu Dwutysiąclecia Odkupienia, który będziemy obchodzić w 2033 roku.

Fazy Synodu Biskupów o synodalności

Czerwiec 2025 – grudzień 2026: procesy wdrażania w Kościołach lokalnych i ich grupach;

Pierwsze półrocze 2027: zgromadzenia ewaluacyjne w diecezjach i eparchiach;

Drugie półrocze 2027: zgromadzenia ewaluacyjne w konferencjach episkopatów narodowych i międzynarodowych, w strukturach hierarchicznych Kościołów wschodnich oraz w innych grupach Kościołów;

Pierwsze półrocze 2028: kontynentalne zgromadzenia ewaluacyjne;

Czerwiec 2028: publikacja *Instrumentum laboris* Zgromadzenia kościelnego, które odbędzie się w październiku 2028;

Październik 2028: Zgromadzenie kościelne w Watykanie.

Rocznice w Kościele w Polsce w roku 2026

26 sierpnia – 70. rocznica Jasnogórskich Ślubów Narodu Polskiego

22 października – 150. rocznica urodzin bł. Elżbiety Róży Czackiej

Jubileusze związane z bł. kard. Stefanem Wyszyńskim:

125. rocznica urodzin – 3 sierpnia 1901 r.

5. rocznica beatyfikacji – 12 września 2021 r.

1 listopada – 80. rocznica święceń kapłańskich św. Jana Pawła II

Patroni roku 2026 w Polsce

Senat postanowił, że rok 2026 będzie obchodzony jako Rok:

Miasta Gdyni – w 100-lecie nadania Gdyni praw miejskich;

Robotniczych Protestów Czerwca 1976 – w 50. rocznicę wydarzeń z 25 czerwca 1976 r. w Radomiu, Ursusie i Płocku;

Andrzeja Wajdy – w 100. rocznicę urodzin; w uznaniu twórczości i dokonań jednego z najwybitniejszych polskich reżyserów, współtwórcy polskiej szkoły filmowej;

Jerzego Giedroycia – w 80. rocznicę założenia przez niego wydawnictwa „Instytut Literacki” w Rzymie; Jerzy Giedroyc całe swoje życie poświęcił sprawie niepodległości Polski – Polski tolerancyjnej i nowoczesnej, lecz także szanującej własne tradycje narodowe;

Błogosławionej Matki Elżbiety Róży Czackiej – prekursorki polskiej tyflogii – przypomniano dokonania „niewidomej matki niewidomych”.

Sejm ustanowił rok 2026 Rokiem **Stanisława Staszica** w 200. rocznicę śmierci, honorując jego wpływ na naukę, edukację i gospodarkę.

Ważne rocznice w 2026 roku

200. rocznica urodzin Romualda Traugutta, generała, dyktatora powstania styczniowego. Niedługo po śmierci Traugutta zaczął się rozwijać jego swoisty kult. Przedstawiano go jako osobę niezłomną, niezwykle religijną. Zainicjowano nawet działania zmierzające do beatyfikacji Traugutta, które przerwał wybuch II wojny światowej

105. rocznica urodzin Krzysztofa Kamila Baczyńskiego, jednego z najważniejszych poetów pokolenia „Kolumbów”.

Ważne dla ORRK daty w 2026 roku

26 września 2026 – Spotkanie Rady Programowej ORRK, godz. 10.30

Uwaga! Termin tegorocznego spotkania księży odpowiedzialnych w poszczególnych diecezjach za ruchy i stowarzyszenia uległ zmianie:

14 października 2026 – Spotkanie Księży odpowiedzialnych w poszczególnych diecezjach za ruchy i stowarzyszenia, godz. 10.00

21 listopada 2026 – Spotkanie Plenarne ORRK, godz. 10.30

II Krucjata Modlitwy w Intencji Ojczyzny

Lipiec – Za wiernych świeckich, aby coraz pełniej stawali się uczniami-misjonarzami Jezusa Chrystusa.

Sierpień – Za rządzących, aby zatroszczyli się o bezpieczeństwo żywnościowe Polski i chronili nasz kraj przed zalewem obcej i szkodliwej dla zdrowia żywności, rujnującej rodzime rolnictwo.